

Venusian civil war in Capitol

Prolog

Významnou součástí Capitolu jsou jeho rozsáhlá venušská teritoria, nalézající se v jihovýchodním cípu Aphrodite Terra.

Hlad po surovinách obrátil pozornost korporace k Venuši poměrně záhy. Díky omylu bauhausského vyjednavče Hochgartena, který zapomněl do Teritoriální úmluvy zahrnout územní výsost Bauhausu nad Venuší, bylo možné vyslat mise poměrně záhy; nehostinná biosféra planety však nedovolovala přežití kolonistů bez masivní podpory ze strany mateřské korporace, na níž dlouho nebyly zdroje.

Tzv. MacArthurův plán, který počítal s překvapivým útokem v oblasti dálného jihovýchodu, byl konzervativními strategy *JCS (Joint Chiefs of Staff)* dlouho odmítán. Teprve po vypuknutí ‚Třítýdenní války‘, která začala překvapivým mishimským útokem na přístav Dalnyj, vedoucím k úplnému zničení bauhausské Dálnévýchodní flotily (*Dalněvostočnyj flot*), dostal plán, prosazovaný zejména admirálem Tobiasem Hartem, ve Sboru náčelníků štábů zelenou. Ohromující vizitkou Capitolu se pak ukázala jeho schopnost během pouhých osmi měsíců připravit a uskutečnit planetární invazi obrovských rozměrů, přičemž krom armádních složek se jí již tehdy účastnily početné žoldnéřské jednotky, financované soukromými subjekty (*Venusian Traders, Colonial Trade Company, UniCapital Group* atd.).

Načasování i provedení bylo dokonalé. Dobře organizované síly Capitolu pod velením schopného generálporučíka Matthewa Yorka obsadily během dvou týdnů rozsáhlé teritorium a zajistily důležité opěrné body jako Dalnyj (nyní Port Mac Arthur), Vladijug (nyní Port York) či Kremenskoj (nyní Fort Hart). Tato tři místa se stala centrem vznikající kapitolské administrativy a z nich vyrážely další útoky za rozšířením územních zisků, vedené především žoldnéřskými vojsky (a tudíž zájmy jednotlivých firem).

Zhroucení odporu bauhausských vojsk na Fjodorovského linii, k němuž došlo po třech měsících tvrdých bojů, kdy se kapitolským jednotkám podařilo zabránit přísunu leteckých i námořních posil Bauhausu, vedlo ke kolapsu nepřátelských jednotek a rozpadu jejich organizace. Nebezpečí hrozící ze strany Mishimy bylo potlačeno jednak úspěšnou kampaní na území dnešního Greenfieldu a obležením pevnosti vzdorujícího warlorda Hekeie, jednak vyjednáváním (spojeným údajně s obřím úplatkem) s oficiálním představitelem overlordovy správy na Venuši princem Kazaku, které zaručilo, že Hekei zůstal ve svém boji osamocen a oficiální mishimské struktury se omezily na několik formálních protestů. Obléhání Kawimy se sice vleкло, ale výsledek již změněn být nemohl; warlord Hekei po vyčerpání zásob spálil vlajku, civilní obyvatelstvo spáchalo sebevraždu a zbylí válečníci vyrazili k poslednímu, sebevražednému útoku. Velitel kampaně generálmajor Robert Graham mohl hlásit úspěch.

Vítězný postup kapitolských vojsk zastavil nikoli nepřátelský odpor, ale sama příroda.

Jednoduše už nebylo kam. Kolem se rozprostírala divoká krajina, obydlená lidmi žijícími ve velmi primitivních podmínkách. Šlo o potomky těch, kteří z různých důvodů opustili bauhausskou společnost, nebo nemohli využít bezpečí velkých měst. Během několika málo generací klesli k divošství a ztratili většinu civilizačních návyků.

Nenasytnost zástupců velkých trustů a těžebních společností, utišená po dobu expanze, však brzy vynesla na světlo obvyklé rozpory. Začaly hádky o území, licence, dodávky materiálu a další věci, obvykle provázející obchod. Armádní jednotky, drahé na udržování v poli, byly stahovány zpět a na Venuši jich zůstalo jen minimum. Veškerá tíha ochrany nových teritorií tak spočinula na bedrech soukromých armád.

Hlavním problémem se brzy stal nedostatek pracovních sil. V první fázi kolonizace se prostě bez lidské práce nebylo možné obejít, navíc charakter Venuše je zcela jiný než na Marsu. Těžká technika v mnoha případech nešla použít a kapitolští osadníci, kteří přišli hledající nová teritoria, mřeli v obtížném podnebí jak mouchy.

Nejdostupnějším zdrojem se ukázali právě místní divoši. Byli otužilí, trénovaní a uvyklí tvrdým podmínkám existence. Mnoho z nich brzy poznalo výhody civilizace a byli ochotni vyměnit svou práci za tyto výtoby, takže společnosti získaly velice levně mnoho pracovních sil. Trh se však stával stále nenasytnějším a bažil po dalších a dalších pracovních silách. I přes příliv kolonistů se hlad nedařilo zasytit a kolonialisté začali pozvolna získávat nové pracovníky za pomoci násilí. Celé skupiny divochů byly odvlékány na plantáže či do nově otvíraných dolů, kde byla spotřeba živé síly největší. Rodila se nová skupina příslušníků Capitolu, v podstatě na úrovni otroků.

Povědomí o dění v teritoriích se samozřejmě dostávalo i k uším centrálních úřadů. V jejich pravomoci sice bylo kontrolovat činnost společností, ale fakticky praxe fatálně pokulhávala za teorií. Soukromé trusty byly těžce ozbrojené (získaly i spoustu ukořistěné bauhauské techniky) a charakter Venuše byl natolik nepříznivý, že podnikat výlety do vzdálených oblastí se stávalo životu nebezpečným. Navíc firmy, které se pod hrozbou federálního vyšetřování semkly do jednoho šiku, ovládaly i většinu komunikací.

I přes všechny tyto obtíže se objevovaly snahy proti mocenskému kartelu místních korporací nějak zasáhnout, zejména ze strany náměstka generálního prokurátora Davida Bleckenridge. Ten byl spojen s klikou mocných trustů McKean, Walthrop a Surmanic, které se první vlny kolonizace neúčastnily a neinvestovaly žádné prostředky do invaze. Bleckenridge využil činnosti místní aktivistky za lidská práva Susanne Kerdenlac a kartelové vysoké komisařky Gisele Andrejevové a zahájil proti některým společnostem vyšetřovací proces kvůli zneužívání otrockých pracovních sil.

Proces se vlekl několik let, než byl, po vstupu trustu McKean na venušský trh, zastaven pro nedostatek důkazů, které soud konstatoval po vraždě aktivistky Kerdenlac a zmizení jejího pracně shromážděvaného důkazního materiálu. McKean získal důležité investice v přístavních městech a jeho vliv vedl k výraznější diferenciaci venkovských teritorií od centrálních sídel. Vytvořila se těžko překonatelná odlišnost mezi kolonialisty a tzv. „Novými lidmi“ (*The Newmans*).

Bleckenridgeovým povoláním na post generálního prokurátora Capitolu však tlak na kolonialisty zeslábl. Trusty se zájmy v těžbě a plantážnictví se spojily do tzv. Koloniální společnosti (*Colonial Company*) a zahájily vyjednávání s představiteli kapitolské vlády. Díky zjevně zfalšovaným statistikám, které popisovaly závislé otrocké skupiny jako plnoprávné obyvatelstvo a astronomickým úplatkům se jim podařilo dosáhnout ustanovení celkem 23(!) nových okrsků na Venuši, vyhlášených usnesením Rady direktorů. Tímto jediným aktem se investice do venušského dobrodružství tisícinásobně zhodnotily. Zrodila se Venušská koloniální konfederace (*Venusian Colonial Confederation*), pro příslušníky bohatých rodin ráj na zemi, rychle rostoucí na nelidské dřině tisícovek bezprávných pracujících.

Vznik války

Nastolený stav trval více než dvacet let, během nichž proudil tok surovin a zemědělských produktů včetně exotických plodin zejména na Lunu a místní oligarchie stále více a více bohatla. Capitol disponoval silnými soukromými vojsky, která chránila jeho nové državy, placenými ze zisků těžebních trustů a velkých plantážníků.

Nicméně, tento režim nemohl vydržet věčně. Lidská odolnost má své meze a otužilí divoši první generace otroků byli po dvaceti letech vyčerpáni; paradoxně jich řada podlehla civilizačním zlovykům a chorobám. Po ztrátě velkého množství laciných pracovních sil se začali majitelé dolů a plantáží ohlížet po dalším zdroji, ale nebylo kde brát. Postupně se dříve jednoduší skupina rozštěpila na dva silné tábory, přičemž na jedné straně stáli průmyslníci, zatím jen nečetní a část těžařů, kteří podporovali větší mechanizaci svých závodů a chápali, že doba jde dál a nemůže ustrnout. Na druhé straně však mnoho těžařů pracovalo na nalezištích, kde nasazení techniky bylo velmi drahé a přinášelo jen malý efekt, stejně jako na plantážích, které bez péče lidských rukou rychle zarůstaly džunglí. Rozpor se nadále eskaloval na politické scéně, kde „Modernisté“, jak se nazývala skupina volající po změně, našli spojence v „Nových lidech“ a postupně s nimi splynuli. Rozpor dále rostl a již nebylo možné jej řešit smírnou cestou, zejména když kolonialisté nechtěli ustoupit ze svých zastaralých stanovisek a *Newmans* cítili možnost narušit dosud homogenní blok Koloniální společnosti.

Politicky se spojili s demokraty na Marsu a docílili toho, že ministerstvo pro lidské zdroje vyslalo na Venuši komisi s cílem prověřit počty občanů skutečně tam žijících. Zveřejnění reálných výsledků tohoto sčítání by Konfederací silně otřásl, neboť jediným okrskem splňujícím kritéria byl Port MacArthur, pod jehož vládu by automaticky spadla ostatní teritoria (celkem 22 okrsků!). A ten byl, pochopitelně, v rukou „Nových lidí“.

Následující události byly dosti překotné a dodnes není vyjasněno, co se vlastně stalo. Zdá se, že Suttonova komise byla od počátku pod velikým tlakem plantážníků a když tento nepřinesl výsledky, uchýlili se kolonialisté k výhrůžkám a násilí. Napětí eskalovalo, vzduchem létala ostrá prohlášení, která přilévala oleje do ohně. Direktor distriktu Port MacArthur Dylan Lodstone, čelný představitel *Newmans*, se v tomto směru činil nejvíce. Vytvořila se atmosféra všeobecné hysterie a vítězství „Nových lidí“ se již zdálo neodvratné.

Ministerská komise, nazvaná později „Suttonova“ podle svého předsedy, byla během cesty po Venuši několikrát atakována maskovanými ozbrojenci a stala se terčem výhrůžek a násilných útoků. Ze strachu před dalším vývojem se komise i s doprovodem uchýlila do pevnosti Fort Graham.

Následujícího dne se k branám pevnosti dostavil muž, který o sobě tvrdil, že je plukovník koloniálních vojsk distriktu Pennyware a požadoval, aby byli členové komise předáni do jeho rukou. Velitel posádky to však kategoricky odmítl, načež vypukl první boj venušské občanské války. Neboť plukovník Charles L. Theogard nestál před branou sám, nýbrž doprovázen vojskem v síle praporu, dokonce i s vlastním dělostřelectvem.

Navzdory jednoznačné převaze útočníků byl boj tvrdý a dlouhý a trval téměř dvacet šest hodin. Teprve když velitel pevnosti poručík Roger Armistead pochopil, že se mu nedostane žádné pomoci, stáhl vlajku a vzdal se. Sutton a jeho lidé byli eskortováni přes hranice distriktu do pevnosti Fort Colson v Pennyware a následně do Cloud Peaks City. Zde byli členové komise vystaveni velikému tlaku, aby podepsali zprávu příznivou potřebám místní oligarchie. Sutton sám tak odmítl učinit, ale několik dalších nátlaku podlehlo. Komisař později vzpomínal, že zaslechl, jak se ve vedlejší místnosti vzbouřenci radí o tom, že jeho a další vzpurnou komisařku Eloise Hartovou (dceru admirála Tobiase Harta, který kdysi prosadil MacArthurův invazní plán) zastřelí a prohlásí je za zmizelé a ostatní členy komise použijí k machinacím a zakrytí skutečného stavu.

Nicméně, mezi strážci byli dva lidé, kteří Suttonovi a Hartové následně pomohli k útěku. Jedním z nich byl kapitán Gordon Manwaring ze štábu vojenského velitele distriktu Pennyware a druhým korporační tajný agent Michael Boyd, který už několik měsíců pracoval v utajení v Cloud Peaks. Díky těmto dvěma statečným vyvázli oba komisaři bez zranění z povstalecké základny a vydali se na cestu do Port MacArthuru. Ta byla velmi dramatická a agent Boyd byl během ní zabit vzbouřenci, ale Sutton a Hartová nakonec dorazili do bezpečí.

Po jejich návratu do Port MacArthuru vypukla vřava. Únos ministerských úředníků byl těžkým zločinem proti korporačnímu právu. Direktor okrsku Port MacArthur Dylan Lodstone, v očekávání vývoje věcí příštích ihned vydal manifest, kterým oznamoval zrušení všech ostatních venušských distriktů, oháněje se výpověďmi Suttona a Hartové. Byl to kvapný a neuvážený krok, navíc nepodložený fakty, ani skutečnou mocí. Sutton nevydal žádné oficiální prohlášení, které by nulifikaci ospravedlnilo, a i kdyby, učinit tak nebylo v Lodstonově pravomoci. To mohla udělat pouze a výhradně Rada direktorů v San Doradu. Nicméně, manifest spustil lavinu událostí, neboť většina komunikace s Marsem probíhala přes Port MacArthur a nezasvěcenému pozorovateli se mohlo zdát, že Lodstone jen cituje vládní rozhodnutí. Tu noc válka skutečně vypukla, a to, k překvapení vrcholných představitelů macarthurské administrativy, přímo v hlavním městě.

Říční flotila představovala v předválečném čase impozantní bojovou sílu, schopnou ovládat toky vnitrozemských řek a poskytovat palebnou podporu korporačním vojskům v dostatečné míře na to, aby nahradila polní dělostřelectvo a případně i leteckou podporu. Měla tři základny, krom samotného hlavního města ještě Cloud Peaks City na horním toku Pennyware, která sloužila pro operace v povodí této největší řeky a Port Chelsea (dříve Priamursk) v ústí řeky Eastclyde. Na počátku války byly obě flotily působící mimo Port MacArthur odvolány ze svých kotvišť, nebezpečně blízkých rebelskému území, a společně soustředěny v říčním bazénu Scheller Bay, neboť Lodstone využil svého vlivu na Ozbrojené síly, aby zařídil přesun těchto lodí do hlavního města. Po vyhlášení nulifikace však vypukla ve flotile vzpoura, vedená námořním kapitánem Rickem Londonem, k níž se připojila část důstojníků a téměř polovina námořníků, většinou původem z ‚pennywarských‘ distriktů. Abordážní skupiny, zorganizované Londonovými vzbouřenci, se pokusily nalodit na většinu plavidel flotily a ovládnout je. Na odpor se jim však postavily jednotky přístavní stráže, které dle příkazu velitele Port MacArthuru plukovníka Jamese Altona flotilu nenápadně, leč bedlivě sřežily. Stráž dle předem sestaveného plánu začala lodě obsazovat, ale prudký odpor rebelů tomu zabránil. Nad přístavem se rozštěkaly pistole a pušky a nemilosrdně zvěstovaly hlavnímu městu, že válka se nevyhne ani jemu.

Když se úderný oddíl stráže nalodil na pýchu říční flotily CAS West Sun, abordážní skupina rebelů odpálila nálože ukryté v podpalubí a rozervaný trup vlajkové lodi klesl na dno přístavu i s velitelem flotily komodorem Stuartem Hobsonem, který byl vzbouřenci internován ve své kajutě. Začala regulární bitva.

Kapitán London, který vztyčil vlajku na říčním monitoru CAS Forrest Taylor, nařídil za této situace obrátit proti unionistům děla. Jejich palba, vedená z velmi malé vzdálenosti, rozmetala několik stanovišť pobřežní stráže včetně velitelství, kde byl zabit její velitel major Charles Warren. Zásahy těžkých 105mm děl demolovaly veškeré zařízení přístavu včetně výzbroje, která proti rebelům mohla zasáhnout. Po dvaceti minutách palby zůstala bojeschopná pouze baterie pobřežních torpédometů, jejíž velitel, námořní podporučík Samuel Appleby, odpálil proti monitoru dvě torpéda, zasáhl velikou loď na místě kotelny a výbuch vyrval v boku monitoru díru, kterou začala dovnitř proudit voda. Forrest Taylor se však i nadále držel na hladině, páčil ze všech hlavní a pomalu vyplouval z přístavu. Appleby, který zjistil, že je zcela

bez spojení s velitelstvím a ostatními skupinami unionistů, proto nasedl na vlečný člun CAS-40 a zkřížil monitoru plavební dráhu. Obě lodi se se skřípěním týraného kovu srazily, monitor tlačil člun před sebou. Při nárazu většina lidí na Forrestu Tayloru padla na palubu, ale brzy znovu obsadili bojová stanoviště. Palba velkorážních kulometů zametala palubu nebohé lodi, na níž během krátké chvíle nezbyl nikdo živý; i statečný podporučík zůstal mrtev viset na pultu kormidla. CAS-40 však setřást nešlo; monitor nemohl kvůli poškození kotelny zařadit zpětný chod. Současně začal na Forrest Taylor střílet CAS Frederick Styles komandéra Richarda Trenta, sesterská loď monitoru, jejíž prounionistická posádka abordážní skupinu vyslanou na palubu odrazila. Trent dokonce nechal již předchozího večera uvěznit dva námořníky, které podezíral ze sympatií k rebelům. Bohužel pro něj však oba patřili k obsluze přední dělové věže, takže v tuto chvíli nemohl nasadit své nejtěžší zbraně. London, který pochopil nebezpečí, nařídil palbu opřít. Rozkurážení dělostřelci Forresta Taylora mířili lépe a dvojitý zásah 105mm granátů utrhl dělovou věž Trentovy lodi a zabil celou osádku, tvořenou náhradníky povolány z břehu, kteří připravovali děla ke střelbě. Frederick Styles po tomto zásahu zmlkl a posádka se věnovala hašení požárů. Rebelský monitor však narazil na přístavní zařízení a uvízl ve zborceném trupu vlečné lodi. Díru po zásahu torpéda se nepodařilo ucpat a do trupu proudilo stále větší množství vody. Navíc byl Forrest Taylor poškozen i několika zásahy lehčích děl z Fredericka Stylese. K boku monitoru proto na rozkaz velícího důstojníka přirazila další rebelská loď, dělový člun CAS Pawnee, na jehož stěžni hrdě vlála vlajka Koloniální Konfederace, a zbylá posádka monitoru na něj přestoupila poté, co rozmístila autodestrukční nálože.

Touto dobou již Scheller Bay, kotviště tří říčních flotil (*1st. a 2nd. Pennyware River Fleet, Eastclyde River Fleet*), skýtal obraz apokalyptické zkázy. Prakticky všechny budovy v přímém okolí byly zdemolovány dělostřelbou, na mnoha místech planuly požáry. Na nábreží ležely stovky mrtvých těl strážných i námořníků, další plavaly po hladině řeky, kterou zčásti pokrývala nafta a olej, někdy hořící. Téměř celý přístav byl zahalen hustým černým kouřem, jímž probleskovaly plameny a občanské zášlehy děl. O některé lodě se ještě bojovalo mezi skupinami rebelů a unionistů, jiné vedly mezi sebou palebný souboj na vražedně krátkou vzdálenost. Když začal vyplouvat z přístavu rebely obsazený raketový člun CAS East Sun, sesterská loď vlajkového West Sunu, zaútočily na něj vrtulníky Pobřežního velitelství MacArthuru D. C. salvami neřízených střel. Poručík Jack Whitburton, pilotující vedoucí stroj, mířil přesně a mohutný výbuch uskladněné munice vzbouřeneckou loď roztrhal na kusy. Plukovník Alton, přítomný náhodou na svém velitelství, si už uvědomil, že jeho plán na rychlé obsazení plavidel ztroskotal, a vrhal proti říční flotile veškeré dostupné prostředky.

Obě strany se snažily lodě pokud možno získat a nebylo-li to možné, pak zničit. Vzbouřenci ovládli tři rychlé motorové čluny, CAS-17, CAS-14 a CAS-15, které křížovaly zátoku a pálily z kulometů na všechno, co se ještě hýbalo. Raketový člun CAS North Sun, na němž výsadek Londonových mužů vztyčil vlajku Konfederace, byl atakován motorovými čluny CAS-11, CAS-12 a CAS-13, jejichž posádky byly tvořeny námořníky z oceánských lodí, kteří byli dopředu zformováni do pohotovostních skupin a připraveni převzít obsluhu. Velitel rebelského výsadku, námořní poručík William Tremel, se zuřivě snažil zprovoznit hlavní střelovou výzbroj. North Sun se zatím bránil pomocí kulometů, ale na straně Unie se postupně zapojily do boje dělové čluny CAS Groosgot, CAS Scherfberk a CAS Rehuiah; všechny měly posádky posílené o kontingent z výcvikové lodi CAS Minneawaha, kotvící v hlavním městě. Současně dorazily do přístavu první posily z macarthurské posádky a objevily se další vrtulníky. Poručík Tremel zprovoznil palubní střelecký systém v poslední chvíli, připojil jej na dálkovou konsoli a rebelští technici z paluby Pawnee odblokovali softwareové pojistky. North Sun pak odpálil mohutnou salvu, která zničila dva motorové čluny (zůstal jen CAS-12)

a dělový člun Groosgot. Rehuiah a Scherfberk poté zesílily palbu z děl a podařilo se jim North Sun několikrát zasáhnout. Raketový člun ještě odpálil další salvu, která zničila tři vrtulníky a následně jej posádka opustila, neboť nebylo možné zvládnout postupující plameny.

Ačkoli o tři ze čtyř nejmodernějších plavidel flotily se vedly zuřivé střety, poslední bylo výjimkou. Nikdo z unionistů se nepokusil o odpor a nepadl jediný výstřel, když abordážní skupina z dělové šalupy CAS Sunderland, doprovázející Pawnee, vstoupila na palubu CAS South Sun, položila destrukční nálože a otevřela Kingstonovy ventily. Část posádky, která na palubě byla, odplula na člunu. Rebelové už nedokázali loď obsadit posádkou, protože prostě neměli dostatek kvalifikovaného personálu. Když šalupa odplouvala, zkřížily jí cestu Rehuiah a Scherfberk, její sesterské lodě. Sunderland na ně neohroženě zahájil palbu a přivolal na pomoc motorové čluny. CAS-17 a CAS-14 podnikly na dělové šalupy Unie torpédový útok a zasáhly Scherfberk torpédem, načež ten během pouhých tří minut klesl do kalných vod Schellerovy zátoky. Rehuiah se poté zachránil ústupem do hustého kouře, kde narazil na molo a poté zakotvil u boku další své sesterské lodě Winwarren, poničené bojem mezi skupinami námořníků natolik, že ani nevyplula. Zbytku kolonialistů, kteří opouštěli přístav, už nikdo nebránil v odjezdu, pouze motorový člun CAS-15 narazil v kouři na těžební plošinu a potopil se. Vrtulníky Pobřežního velitelství se po ztrátě tří strojů způsobené raketami North Sunu stáhly, a tak Pawnee, Sunderland a zbývající dva čluny úspěšně uprchly z Port MacArthuru a dopluly bez dalších potíží na hlavní říční základnu v Cloud Peaks.

Zprávy o nulifikaci však zbytky říční flotily předstihly, takže v Cloud Peaks se nikdo včas nedozvěděl, co se ve skutečnosti událo. Lodstonovo prohlášení tak mělo tragické následky pro dosud zajaté členy komise, kteří projevíli ochotu spolupracovat – nyní byli vyvlečeni ven a lynčováni rozzuřeným davem vzbouřenců. Žádný z nich toto hrubé zacházení nepřežil.

Počáteční válečné pozice byly dosti jednoznačné. V rukou ‚Nových lidí‘ byl mocný Port MacArthur, jakož i řada menších přístavů a pevností ve vnitrozemí, jejichž posádky zachovaly věrnost korporaci. Většina populace plnoprávných občanů žila právě zde. Konfедераční teritoria byla rozsáhlejší (až 70% území Capitolu na Venuši), ale řídce osídlená a většinu populace tvořili neplnoprávní námezdníci a otroci. Naproti tomu měla silnou armádu, neboť prakticky každý občan v teritoriích byl ozbrojen a mohl rovnou sloužit v poli. Také disponovala početnými žoldnéřskými oddíly, najímanými za výdělků z těžby a prodeje zemědělských plodin.

Pro *Newmens*, kteří krátce po vyhlášení Manifestu vytvořili tzv. Sjednocené korporální provincie na Venuši (*Venusian United Provinces*), pozdější Venušskou Unii (*Venusian Union*), hovořil fakt, že měli jednoduchou a dobře organizovanou strukturu. Jejich síly byly koncentrovány především v pobřežních městech, drželi v rukou kosmoport, většinu dopravní infrastruktury a navíc se krátce po zahájení krize sjednotili pod vedením direktora distriktu Port MacArthur Dylana Lodstona. Ten v rychlosti jmenoval vládu Sjednocených provincií, čímž de iure zavrhl dosud uznávaný systém Rady direktorů Venuše (*Venusian Board of Director*). Zároveň oznámil vznik Ozbrojených sil Unie (*Armed Forces of Venusian Union*) a jmenoval jejich velitelem generálmajora Adama Carrogranta, hodnostně nejvyššího důstojníka AFC na planetě, který se zcela ztotožnil s Lodstonovým vedením.

První tažení a bitva u Dorry's Bluffu

Carrogrant již následujícího dne předložil vládě Unie ambiciózní plán, který předpokládal postup armády třemi směry, levé křídlo k zajištění Port Yorku, druhého největšího sídla korporace a porážce rebelů v této oblasti ve spolupráci s yorkfieldskou a magraderskou Občanskou gardou, pravé křídlo, jemuž chtěl velet osobně a centrální postup, prováděný říční flotilou operující na řece Pennyware. Jeho vlastní vojska měla pokrýt předsunuté pevnosti, které zachovaly věrnost Unii, zásobit je potravinami i vojáky, případně zahnat nepřítele od jejich zdí, posléze se spojit s říční flotilou a postupovat podél toku Pennyware až do Cloud Peaks, o kterém se logicky předpokládalo, že si jej rebelové zvolí za ústřední sídlo.

Celá kampaň se od počátku nesla v chaotickém duchu, kontingent do Port Yorku odplul bez těžkých zbraní a logistické podpory (kterou spolkla Carrograntova vlastní vojska) a strávil mnoho dnů bezcílným čekáním, říční flotila nebyla schopna boje, neboť většina námořníků pocházela z distriktů sympatizujících s Konfederací a nyní dezertovala, a stovky dalších padly během boje v Scheller Bay a samo pravé křídlo představovalo bizarní směsici profesionálních vojáků korporace, kteří příliš nechápali, proč mají bojovat proti vlastním lidem a pouze plnili generálovy rozkazy a zapálených newmenských dobrovolníků, kteří naopak planuli touhou po boji.

Carrogrant navzdory všem obtížím během týdne vytáhl z MacArthuru D. C., zásobil dle plánu několik menších pevností (přičemž další dvě vůbec nenašel) na území Greenfieldu a Seaplatte a o čtrnáct dní později stanul pod hradbami Fort Meade, obléhané bojovou skupinou plukovníka Theogarda.

Zde došlo mezi rebely a unionisty k první bitvě války, která trvala několik hodin a nesla se v duchu velmi zmateného zápolení. Carrogrant měl nad nepřítelem velkou převahu, ten navíc byl vázán nutností hlídat pevnost a nenechat se překvapit náhlým výpadem. Unionisté ke štěstí koloniální armády nemohli nasadit artilerii, neboť uvázla v bahně a marastu venušských džunglí (technika rebelů byla sice skromnější, nicméně prověřená a schopná snášet pobyt v nehostinných podmínkách), jinak by navzdory jejich statečnosti patrně bitva skončila masakrem.

Unionistický generál nasadil do první vlny útoku řadové jednotky, zejména *1st.* a *3rd. Battalion 38th. Regiment*, doufajíc, že jejich kvality a těžká výzbroj nepřítele smetou. Bohužel, dlouhý mírový stav, pramalá motivace, chybějící podpora letectva a dělostřelectva a zejména dezorientace vyplývající z charakteru konfliktu způsobila, že tito muži bojovali dosti vlažně a při pokusu o útok byli skvěle vycvičenou a pralesními boji zocelenou pennywarskou koloniální milicí, resp. praporem *1st. Pennyware Riflemens*, tvrdě odrazeni. Významnou měrou k tomu přispěla i palba kolonialistického dělostřelectva, tvořeného polobaterií *2/17th. Colonial Artillery*. Theogard následně přešel do protiútku, rozvrátil zcela strukturu unionistické armády a její část zahnal daleko od pevnosti. Nicméně, vzhledem k síle nepřítele a charakteru bojiště, kdy stále přicházely unionistické zálohy a zapojovaly se do boje, nemohl doufat ve vítězství. Proto nařídil opatrný ústup, stáhl svá děla a kryt zadním vojem v síle dvou čet se odpoutal od nepřítele, jehož vojsko bojovalo bez koordinace v totálním zmatku, neboť všechny komunikační prostředky ve venušském vlhku selhávaly.

Carrograntovi trvalo několik hodin, než znovu sebral roztroušené oddíly a pouze díky blízkosti Fort Meade, která mu poskytla své zázemí, dokázal uvést vojsko znovu do bojeschopného stavu, byť se jeho bojová morálka limitně blížila nule. Generálovi se však podařilo ‚osvobození Fort Meade‘ před vládou prezentovat jako velký válečný úspěch, načež

mu byla prezidentem Unie Lodstonem propůjčena hodnost generálporučíka a udělena Čestná medaile.

Jeho protivník, plukovník Theogard, byl mnohem skromnější a navíc si na velká slova nepotrpěl. Za bitvu u Fort Meade nebyl ani vyznamenán, ani pokárán, ale mezi vedením Konfederace byla vnímána jako neúspěch, takže byla následně dána přednost před ním plukovníku Hoodovi, když se jednalo o vrchním velení nad vojskem.

Carrogrant zarputile pokračoval v postupu, na pochodu stmeloval své jednotky a bez překážek dosáhl Dorry's Bluffu, považovaného za říční bránu k Cloud Peaks. Zde se střetl s čekající rebelskou armádou pod velením Roberta E. Hooda, veterána pralesních válek z doby před dvaceti lety.

Hood dokonale využil záludností členitého terénu u skalní brány a dobře rozložil svá postavení. Navíc se k jeho silám stihl na poslední chvíli připojit i Theogard se svou unavenou a opotřebovanou, leč kvalitními vojáky oplývající kolonou, která se zde setkala s druhým praporem svého pluku.

Unionisté dorazili k Dorry's Bluffu od jihovýchodu a přímo v cestě jim stály zákopy obsazené pennywarskými střelci, které dobře rozpoznávali dle insignií na praporech. Bojové nadšení útočníků tak bylo zchlazeno hned z počátku, neboť vzpomínky na ponižující útěk pod Fort Meade měli ještě v čerstvé paměti.

Carrogrant několik hodin nerozhodně přešlapoval před pozicemi kolonialistů a čekal, až se shromáždí všechny oddíly jeho roztroušeného vojska, čímž dal Theogardovým vojákům možnost dozásobit se v pozicích vším potřebným, přičemž na počátku trpěli nedostatkem střeliva a zásob. Nyní byli již plně bojeschopní, neboť útočníci měli za sebou stejně namáhavou cestu jako oni.

Jádrem unionistického plánu se stal postup říční flotily, která se měla probojovat až k srdci Dorry's Bluffu, pahorku za skalní branou, na němž měl generál Hood své velitelství.

Co se týkalo *United River Fleet*, která v Carrograntových plánech hrála značnou roli, řada lodí v Port MacArthuru potopených či poškozených dosud nebyla opravena a pro další prostě nebyly posádky, neboť mužstvo vypůjčené z oceánských plavidel se muselo vrátit zpátky. Flotila tak měla pouze šest plavbyschopných lodí, vlajkovou Union (dříve CAS Frederick Styles), která se musela obejít bez své hlavní zbraně, dělové věže s dvojicí kanonů ráže 105mm, starší říční dělové čluny Winwarren a Rehuiah, zásobovací loď Mikelcombe a rychlé čluny CAS-12 a CAS-16. Na Unionu vlála vlajka velitele uskupení, komandéra Richarda Trenta.

Nepřítel však prozíravě obsadil oba břehy po celé délce bojiště, na pravém se rozmístili žoldnéři z *Badass Gunners* kapitána Whitcoma, na levém pancéřovnicki novothébské milice (*Weapon Company New Thebes Riflemens*) pod velením nadporučíka Coombse.

Navíc byly dvě bojové lodě Konfederace, Pawnee a Sunderland, u Dorry's Bluffu přítomny na bojišti, a ačkoli je Hood nechtěl pustit do střetu s jejich početnějšími protějšky, vylepšovaly zejména logistickou podporu koloniální armády a zároveň mohly sloužit jako mobilní palebná síla.

Dle rozkazu velícího generála se hodinu před polednem vydala Trentova eskadra proti proudu mezi břehy obsazené rebely. Současně s tím spustilo pět baterií unionistického dělostřelectva přípravou palbu.

Manévr byl zpočátku úspěšný a zejména *Badass Gunners* byli kanonádou těžce postiženi. Novothébská se kryli lépe a krátce poté, co unionistickým dělostřelcům došla munice, dokázali rychle zaujmout původní pozice.

V čele plující Union byl v 12:14 dvakrát zasažen, nejprve přímým zásahem pancéřovky, podruhé střelou z polního děla. Paluby lodí byly tou dobou již pod palbou ručních zbraní z obou břehů. Když Rehuiah viděl potíže vlajkové lodi, pokusil se přirazit blíž ke břehu a zlomit odpor palbou zblízka, ale narazil na podvodní útes a utrpěl vážné poškození. Badassové kapitána Whitcomba zaměřili na nehybnou loď své těžké minomety, jediné zbraně, které jim po úvodním debaklu zbyly, a začali dělový člun zasypávat střelami. Současně s tím novothébský ostrostřelec Crawley vyřadil z boje samotného Trenta, který musel být s těžkým zraněním hospitalizován. Síla odporu houstla, Union byl v rychlém sledu několikrát zasažen a jeho odvetná palba zůstávala prakticky bez účinku. CAS-16 a Mikelcombe se pokusili odlehčit Rehuiahu a přiblížili se ke břehu, kde se ihned dostaly do silné palby. CAS-16 zasáhla střela středního kalibru tak nešťastně, že zničila kormidlo a neovladatelný člun narazil do břehu. Posádka se pokusila probojovat, ale i přes pomoc z Mikelcombe, která vylodila na břeh výsadek námořních pěšáků (*Company A 1st. River Marines*), skončila celá operace fiaskem. Badassové dostali své pověsti i ceně, bojovali jako rozdráždění býci a po tvrdém zápolení byla celá jednotka unionistů zničena nebo zajata. Poté obrátili svou pozornost zpátky k Rehuiahu, který se Mikelcombe pokoušela odtáhnout, znovu jej zasypali minometnou palbou a nakonec rozstříleli. Na lodi vypukly požáry, posádka přešla na Mikelcombe, která jako zázrakem neutrpěla žádné vážnější poškození a zničenou loď ponechala osudu. Union, Winwarren a CAS-12 zápolili s milicí na druhé straně, vlajková loď však již byla vážně poškozena a začala se stahovat z bojiště – bylo zjevné, že úkolu není možné dostat, neboť odpor stále houstnul a začalo se zapojovat kolonialistické dělostřelectvo, které celou dobu čekalo na pěší útok, jenž však stále nepřicházel. Pod váhou této nové hrozby se unionistická plavidla, po Trentově zranění nikým nekoordinovaná, začala stahovat z bojiště a již více do bitvy nezasáhla.

Carrogrant stále váhal, blamáž u Fort Meade jej poučila. Nicméně *Newmans* chtěli bojovat za každou cenu. Generál nakonec podlehl naléhání jejich velitele, podplukovníka Občanské gardy (*Citizen Guard*) Charlese Pleseckyho a povolil jim útok. Plesecky si za cíl zvolil pozice Theogardových Pennywarců, kterým se jeho lidé toužili pomstít za pohanu u Fort Meade. Bylo to logické, avšak mimořádně nešťastné rozhodnutí. Přestože přibyli na bojiště jako poslední, obrana střelců z Pennyware byla vybudována zcela profesionálně s využitím znalostí z pralesních válek. Plesecky navíc ani nevyčkal na slíbenou dělostřeleckou podporu, vydal pouze rozkaz střílet proti zákopům granáty, ale těm polní opevnění snadno odolalo. První útok provedli macarthurští gardisté s nadšením, které zároveň odhalilo slabé stránky jejich výcviku. Téměř všichni z nich drželi zbraně v rukou podruhé či potřetí v životě. Procento úspěšných zásahů, jehož dosahovali, bylo mizivé a proti zakopaným a dobře se kryjícím nepřátelům neměla jejich palba žádný účinek. Pennywarští nechali útočníky dojít až téměř ke svým pozicím a pak spustili vražednou palebnou přehradu z ručních i podpůrných zbraní. Byl to děsivý a šokující masakr – během několika okamžiků ležely před pozicemi obránců stovky mrtvých těl. Útok zkrachoval za obrovských ztrát. Kupodivu Plesecky se z fiaska nijak nepoučil, ba dokonce žádal u Carrogranta o posily. Počinání dlouholetého velitele macarthurské Občanské gardy, která sestávala z nedostatečně vycvičených mužů, bylo sice nesmyslné, leč omluvitelné jeho nezkušeností, avšak následné jednání velícího generála je však dodnes záhadou. Carrogrant se, pro všechny pozdější historiky velmi překvapivě, zcela ztotožnil s Pleseckyho úvahou ‚kde nepomáhá síla, pomůže větší síla‘ a přidělil mu pro opakování útoku dva prapory svých námořních pěšáků (*1st. a 2nd. Battalion 70th. Marine Regiment*), bez ohledu na protesty jejich velitele, majora Edgara N. Ribbse, kterému byla beznadějnost masových útoků proti opevněným zákopům jasná na první pohled.

Ribbsovi elitní pěšáci se, navzdory zjevně nesmyslnému zadání, snažili dostat své pověsti, což mělo za následek, že jich téměř třetina padla během prvního útoku. Zbytek se, po útoku gardistů, kteří je měli podporovat, snažil zaujmout pozice, z nichž by mohl svádět s nepřítelem alespoň trochu vyrovnaný boj, ale bez podpory, kterou jim zhroucení Macarthurští již nedokázali poskytnout, byli odsouzeni k neúspěchu. Další žádosti Pleseckyho o opakování přímého útoku Ribbs slušně, leč důrazně zamítl. Podplukovník se s tím nespokojil a vyhrožoval majorovi vojenským soudem. K uklidnění situace nepřispěl ani fakt, že Ribbsovi mariňáci se během hádky tiše seřadili svému veliteli za zády s odjištěnými zbraněmi v rukou. Celá věc by patrně skončila nepříjemnou dohrou, nebýt skutečnosti, že generálu Hoodovi (dříve vojenskému veliteli distriktu Texaswood) se čekání na další útok již omrzelo. Správně pochopil, že energie vládních vojsk se dvěma pokusy o ztec vyčerpala a přichází chvíle využít jejich únavy.

Konfедераční protiúder začal prudkým dělostřeleckým přepadem, který sice neměl dlouhého trvání, ale spolehlivě vyřadil z provozu Canyon Road, jedinou komunikaci, která vedla skalnatým terénem podél kaňonu Pennyware. V unionistických řadách vypukl zmatek, nikdo nevěděl co se děje, většina vojáků viděl truchlivé zbytky říční flotily nebo masakr na pravém křídle a byla vývojem událostí zcela zaskočena.

Kolonialistická armáda neoplývala technickými vymoženostmi, jejichž životnost se ostatně ve venušském vlhku blížila nule, ale byla okolnímu prostředí dobře přizpůsobena.

Na levém břehu vedl útok sám Hood v čele texaswoodské jízdy (*Texaswood Cavalry*). Šest ekadron v sedlech malých venušských koní daleko předjelo ostatní jednotky a vrhlo se na překvapené nepřítele. Efekt účinku byl dokonalý a oddíly stojící proti nim byly okamžitě rozprášeny. Texaswoodské jezdce následovali dalehoodští rangeři (*Dalehood Rangers*) a žoldněřské komando *Les Gargoyls*, v němž sloužili frankofonní Bauhausané. Po nich se zvedaly ze svých linií i další jednotky a valily se vpřed proti početnějšímu nepříteli jako pralesní bouře.

Rázný Hoodův úder roztříštil celou sestavu unionistické armády na kusy. Na levém břehu se bránily pouze dva ostrůvky odporu – roty B a C *1st. River Marines*, které byly vysazeny z říční flotily kvůli opravám a nyní zaujaly pozice na rozbité komunikaci, a Ribbsovy elitní jednotky, které ukryly ve svých řadách nejen vrchního velitele Carrogranta, ale i podplukovníka Pleseckyho, ještě nedávno je posílajícího na jistou smrt. Tentokrát mohli elitní vojáci ukázat své kvality v manévrovém boji v lese a podařilo se jim, byť se ztrátami, ustoupit z dosahu pennywarských veteránů a velkým obloukem se později vrátit k toku Pennyware, kde je naložila ustupující flotila, nyní pod velením námořního poručíka Martina Yatase.

Mariňáci z říční flotily zadrželi nápor přesně tak dlouho, aby se pár nejbližších roztříštěných jednotek stihlo stáhnout k řece; pak Konfederovaní přisunuli minomety a jejich pozice se stala neudržitelnou. Z celého pravého křídla Carrograntovy armády se zachránilo jen šestnáct set padesát dva mužů, kteří byli posléze naloženi na paluby lodí, zejména Mikelcombe.

Na pravém břehu se sice žádný překvapivý útok nekonal, ale situace nebyla o nic růžovější. Rebelové, resp. útvary *Northern Rangers*, *New Beaufort Riflemens*, *2nd. Greenfield Rangers*, *Schwarze Tigers*, *Tsunami Warriors* a *3rd. Colonial Guard*, šly vpřed za těžké palebné podpory dělostřelectva a Badass Gunnerů, důsledně vytlačily oddíly podplukovníka Jacoba Smithe z pozic a po tvrdém zápolení na blízko je úplně obklíčily. Smith odolával ještě čtyři hodiny ve skalách nad řekou, ale když se říční flotila stáhla a na její místo dopluly dvě bojové lodě Konfederace, pochopil, že pomoci se už nedočká. Akt jeho kapitulace ukončil bitvu u Dorry's Bluffu, která se stala nepochybným triumfem rebelů. Z celého hlavního vojska se

pouze zbytky říční flotily s troskami trestné expedice dokázaly vrátit do Port MacArthuru. Generálmajor AFC a generálporučík Venušské Unie Adam Carrogrant se nervově zhroutil a musel být dlouhodobě hospitalizován.

Truchlivý návrat Yatesovy flotily do hlavního města přinesl doslova hrůzu. Prakticky celá polní armáda Unie byla v tragickém střetnutí zničena, přestože, jak se ukázalo později, počet mrtvých nebyl zdaleka tak vysoký, jak se předpokládalo, a většina pohřešovaných skončila v zajetí, nebo se dokázali uchýlit do některé z pevností (což příliš nepomohlo, neboť pevnosti během následujících týdnů prakticky všechny kapitulovaly).

Situace v Port MacArthuru ze všeho nejvíce připomínala paniku. Několik čelných newmanů, ještě nedávno halasně vykřikujícími hesla o brzké porážce nenáviděných kolonialistů, uprchlo i s rodinami z planety; Halseyho kosmoport však byl záhy zahlcen davem uprchlíků a provoz na něm prakticky zablokován. Mnoho dalších mířilo po moři do Port Yorku či Fort Hartu. V panice úplně zapadly zprávy ze západní fronty, které byly mnohem příznivější než z centrálního bojiště.

Západní kampaň

Odřad plukovníka Johna Hodgese, kterého pověřil Carrogrant velením na západě, představoval všelijak poslepovaný a nanejvýš nesourodý útvar. Vrchní velitel mu přidělil dva prapory svobodné pěchoty, jejichž příslušníci si v nich ‚kroutili‘ roky potřebné k získání plného korporáčnického občanství, převážně používané k strážní službě a několik místních dobrovolných (v podstatě polovojenských) a miličních jednotek, zařazených jako pomocné oddíly. Rozkazy, které generálmajor Hodgesovi dal, však na sílu – či spíše slabost – jeho odřadu nebraly ohled a přikazovaly mu ‚postupovat ofenzivně proti nepřátelským silám a vytlačit je z území distriktů Yorkfield a Magruder‘.

Přestože plukovník nedostal prakticky žádné těžké zbraně vyjma několika minometů, přidal mu Carrogrant jeden pozoruhodný, leč nepříliš vítaný ‚dáreček‘ – na paluby velkých pasažérských lodí *Statue of Freedom*, *Capitol Sun* a *Empress of Venus*, zrekvírovaných za tímto účelem rejdařským společnostem Stillbury & Reyd, Surmanic Line a South Star Enterprises, mu poslal přeběhlíka z Cloud Peaks kapitána Manwaringa a malý oddíl dobrovolníků, které během svého pobytu v hlavním městě bývalý pennywarský důstojník shromáždil. Tato skupina, pojmenovaná svými příslušníky ‚Prokletá rota‘ (*Cursed Company*), se brzy měla výrazně zapsat do dějin války. Poprvé se tak stalo již při vylodění v Port Yorku, kdy se ukázalo, že přístavní administrativa nefunguje a ve městě operují ozbrojené skupiny. Jednalo se spíše než o vojáky Konfederace o ozbrojené pouliční gangy, marodéry a bandity, kteří využívali chaosu a strachu v ulicích k terorizování obyvatelstva a rabování. V důsledku zmatku nebylo možné zařídit vylodění a plukovník Hodges před svým štábem a vyššími důstojníky odřadu nahlas koketoval s myšlenkou návratu do Port MacArthuru (zjevně chtěl být blíž kosmoportu pro nejhorší případ).

Situace v přístavu byla napjatá. Pouliční bandy za asistence alkoholu a improvizovaných zbraní demolovaly přístavní zařízení. Nikde nebylo vidět žádné ochranné či pořádkové síly, přístavní stráž nebo policii. Jachty místních boháčů byly obsazeny skupinami výtržníků a některé pluly po přístavu s pirátskými vlajkami, ba dokonce provokativně kroužily kolem malé unionistické eskadry.

Iniciativy se chopil, jak jinak, Manwaring. Za pomoci námořního podporučíka Howarda Locka, kapitána ozbrojeného trawleru CAS Blackstone, sloužícího běžně v Port MacArthuru jako strážní loď a minolovka, který doprovázel miniaturní konvoj během plavby, pod hrozbou zbraní zrekvíroval jednu menší loď, nalodil na ní svých sedmdesát mužů a vysadil je v přístavu. Během dvou hodin pak ‚Prokletí‘, podporovaní palbou z kulometů a jednoho děla ráže 40mm z Blackstonu, vytlačili ozbrojené skupiny z doků, pobili na třicet nepřátel a další stovku zajali. Manwaring následně osobně vytáhl úředníky a techniky přístavní správy z úkrytu a donutil je zorganizovat vylodění. Při pohledu na rozdychtěné skupiny macarthurských dobrovolníků s jejich novotou zářícími vlajkami se vyděšeným Portyorčanům vrátila odvaha a začali konečně spolupracovat.

Politická situace v Yorkfieldu byla napjatá i přesto, že na jeho území měli *Newmans* značný vliv. Direktorka distriktu Paula Gwinowych se nacházela i s celou administrativou v Port MacArthuru, kde zaujímala významné místo v Lodstonově vládě. V ústraní šířené zvěsti ji dokonce označovaly za milenkou prezidenta Unie. Gwinowych zanechala místní správu ve zmatku, kdy nebyl jasně vymezen žádný rámec pro postup zbylých orgánů, a nejmenovala žádného zástupce. Partnerem plukovníku Hodgesovi tak byla nesourodá skupina úředníků, kteří odmítali převzít za cokoli odpovědnost. Místní vojenský velitel plukovník Karston byl veterán kmetského věku, upoutaný na lůžko; v nehraničních distriktech byly funkce ve vojenských útvech doživotní. Jeho zástupce podplukovník Mackey odplul spolu

s direktorkou a odvezl si i štábní rotu milice, která sloužila jako ostraha administrativy. Velení teoreticky předal majoru Charlesi Queneyovi, veliteli místního praporu svobodné pěchoty, ale ten byl prakticky nezvěstný. Panovaly obavy, že padl za oběť rabujícím marodérům.

Nejvyšším dostupným důstojníkem tak byl kapitán Arthur MacDouglas, velitel 1. roty, obležené bandity v rozvalinách místních kasáren. Když jej zákrok Manwaringových ‚Prokletých‘ osvobodil, čítal jeho útvar dvacet sedm lidí, z toho dvacet zraněných. Druhá a třetí rota měly působit na venkově a nebyly o nich žádné zprávy.

Kapitán MacDouglas neměl o situaci žádné informace, které by mohl podat, posloužil však invazním silám jako průvodce. On také získal zprávy, že na východním konci přístavu se shlukuje větší množství marodérů a banditů, kteří se ‚patrně chystají k boji‘. Protistrana zřejmě nakonec získala alespoň hrubou představu o velikosti unionistických sil a někdo se, navzdory jejímu neuspořádanému charakteru, chopil velení. Podle tvrzení zvědě šlo o důstojníka některého z ochranných korporáčních útvarů.

Za této situace Manwaring spěchal zpátky na loď za Hodgesem, aby ho donutil k rychlejší debarkaci řadových jednotek. Ačkoliv plukovníkovu rozmrzelost nijak nezměnil, nakonec dal unionistický velitel rozkaz k vylodění, neboť na lodích začaly docházet zásoby potravin. Když bandité, kteří ze svého shromaždiště měli dobrý výhled na doky, viděli vylodující se Hodgesovy prapory, začalo je odhodlání opouštět a do večera již nebyl v přístavní čtvrti ani jediný. Plukovník nicméně odmítl všechny Manwaringovy návrhy a namísto bojových akcí se staral o ubytování. Jeden prapor byl natěsnán do městských kasáren, prakticky opuštěných, druhý se utábořil v areálu university. Další jednotky byly rozmístovány, jak se dalo. Velitelé těchto oddílů patřili k zapáleným *Newmans*, kteří na rozdíl od velícího důstojníka bažili po boji s rebely, stejně jako on však cítili nevráživost k Manwaringovi, neboť jej i přes jeho zradu pokládali za kolonialistu a nespolehlivý živyl. Kapitánovi tak nezbylo než verbovat do svého útvaru nové vojáky sám, za pomoci výzbroje ukořistěné banditům. Tak zvětšil do večera svůj oddíl na cca 150 mužů. Jeden z velitelů macarthurských gardistů proti tomu u Hodgese protestoval s tím, že do řad armády jsou přijímány nespolehlivé živly bez vědomí velení, ale po kratším dohadování se ukázalo, že Manwaring má od Lodstonovy administrativy zvláštní povolení najímat ‚přeběhlíky a sympatizanty‘ a to prakticky bez omezení. Debata tak nic nevyřešila, jen posílila vzájemnou nevráživost mezi unionistickými veliteli.

V následujících třech dnech pak vojsko konsolidovalo situaci v celém městě, obsadilo strategické body a pobilo nebo zajalo všechny bandity, kteří z města včas neuprchli, přičemž lví díl práce opět připadl Manwaringovým dobrovolníkům. První krok měl Hodges zdárně za sebou; přesto se choval i nadále k Manwaringovi zdrženlivě a mnozí měli pocit, že plukovníkovi by bylo více pochuti, kdyby měl důvod expedici zrušit a vrátit se do hlavního města.

Další den ráno dal Hodges, který nechal Manwaringovy vojáky bez zásobování, kapitánovi rozkaz, aby svůj oddíl vyvedl z města a zajistil významnou křižovatku New Louisburg, vzdálenou od města asi dvanáct mil. Pennywarský dezertér vyrazil se svou kolonou z města ve dvou zástupech, přičemž jedním postupoval přímo k cíli po hlavní silnici. Zhruba v polovině úseku narazil na barikády, obsazené mixem banditů, předtím rabujících ve městě a soukromých oddílů ochranky korporace Brewster & Sons, pod velením zástupce náčelníka ochranné služby korporace Ronalda Umpraye. Brewster byl sice přidruženou součástí Koloniální společnosti, proč se však jeho ozbrojenci angažovali v odporu proti vládním jednotkám, není dodnes jasné. Umpray i jeho nadřízený, ředitel Thomas Dustree, v bojích padli a oni jediní patrně znali na tuto otázku odpověď. Pozdější vyšetřování uzavřelo celou

tuto kapitolu s tím, že se jednalo o iniciativu těchto dvou mužů, což byl závěr, který nic nevysvětlil a byl řadou hlasů kritizován. Podíl Brewsteru, resp. jeho majitelů na válce nebyl nikdy vyšetřován.

Manwaringova kolona měla dost sil, aby několik barikád obsadila a jejich posádku dílem postřílela, dílem rozehnala. Teprve před New Louisburgem se střetla s větším odporem, kdy ochranka korporace hájila budovy, které Brewsteru patřily. Kapitán musel povolát druhou kolonu, která mezitím bojiště obešla z východu a probjovala se obráncům do zad. Boje o New Louisburg trvaly skoro dva dny, během nichž opět nepřišla ‚Prokletým‘ z dvanácti mil vzdáleného Port Yorku žádná pomoc. Úspěch v bitvě byl dán především jejich vysokou morálkou, schopnostmi jejich velitele a skutečností, že proti nim stály převážně neregulární jednotky. Navíc ani nepřítel nedostal žádné posily, neboť jediná jednotka Konfederace, která se na území distriktu vyskytovala, se touto dobou soustřeďovala až v Hawkesbury, severozápadně od Port Yorku na samotných hranicích distriktu. Navíc se jednalo o odřad pouze v síle roty, který se jen stěží mohl Hodgesovým vojskům postavit. V sousedním Magruderu bylo konfederálů víc, neboť tam na jejich stranu přešly i části místní občanské gardy, ty však byly zčásti paralyzovány bojem s jinými skupinami gardistů, kteří se přihlásili pod prapory Unie. Celkově byly jejich síly nečetné, neboť na pomoc jim mohly přijít pouze jednotky z distriktu New Beaufort, tvořené tamním záložním praporem a ani tyto všechny dohromady se nemohly měřit s Hodgesovým odřadem. Prakticky všechny zdroje Konfederace byly odeslány k Hoodově armádě, bojující na hlavním směru. Velitelem západního odřadu byl Radou Direktorů v Cloud Peaks jmenován, teprve po dlouhých průtazích, plukovník Samuel Weatherby z New Beaufortu, další veterán hraničních válek.

Úspěch Manwaringových mužů v bitvě o New Louisburg se příznivě odrazil v jejich hodnocení. Navzdory Hodgesově nechuti bylo kapitánovo hlášení odesláno v prakticky nezměněné podobě. Macarthurská administrativa povýšila Manwaringa do hodnosti majora a z ‚Prokleté roty‘ byl vytvořen samostatný prapor. Navíc byli ostatní velitelé Hodgesova odřadu nuceni vyhlásit ve svých útvech náborový program, v jehož rámci se mohli vojáci dobrovolně přihlásit do jeho řad. Díky tomu došlo k přesunu mnoha nadšených dobrovolníků pod Manwaringovo velení, ostatní velitelé byli zbaveni svých nejodhodlanějších vojáků a jejich nenávist k pennywarskému přeběhlíkovi dosáhla vrcholu. Na druhou stranu získal novopečený *major* pod své velení dalších cca 350 mužů a mohl regulérně sestavit prapor, *1st. Liberational Voluntary Battalion*. Hodges se neodvážil proti němu podniknout žádné kroky; současně se zprávami dorazily zvěsti o bitvě u Dorry's Bluffu a Carrograntově zhroucení. Plukovník tak ztratil svou hlavní záštitu a v nejisté situaci se neodvážil odporovat Lodstonově administrativě, ba naopak se snažil získat její podporu ve snaze stát se vrchním velitelem. Manwaring se zřetelně těšil prezidentově přízni.

Po týdnu věnovaném reorganizaci v New Louisburgu vyrazil Manwaring s praporem směrem k Hawkesbury. Jeho pozice ve městě převzali macarthurští gardisté a s denním odstupem za ním pochodovaly dvě roty *2/75th. Free Infantry Regiment* podplukovníka Charlese Owense. Velitel kolonialistických jednotek v Hawkesbury kapitán Frank Stimson byl o pochodu informován od svých scoutů. Věděl, že nemůže přesile vzdorovat, přesto se však rozhodl k boji. Aby protivníka zaskočil, vyrazil s večerem z města a do rána přesunul své muže do členitého terénu kolem Nightfieldu. Manwaringův čelní voj, který zde nepřítele nečekal, se nechal zaskočit; četa poručíka Nielsona z roty *K 1st. Liberational Voluntary Battalion* vjela do vesnice téměř bezstarostně s vědomím toho, že nepřítel je daleko. Byla ještě tma, když doprostřed kolony začaly dopadat granáty Stimsonových mužů. Nastal zmatek. Většina vozidel, na nichž se předvoj vezl, byla vyřazena a Nielson se ocitl v boji s přesilou protivníka,

tvořenou cca 70 muži roty E hraničářského praporu *Northwest Rangers*. Po tvrdém zápolení, kdy se vojáci Unie zuřivě bránili v centru vesnice, byli Konfederály obklíčeni a zajati. Nielson, sám zraněný, odevzdal konfедераčnímu veliteli svou pistoli. Přestože kolonialisté byli rozezleni Manwaringovou zradou, která již byla obecně známa, nijak se na zajatcích nepomstili, neboť se jednalo o příslušníky regulérních korporačních vojsk dislokovaných na Venuši, kteří s místní politickou situací neměli nic společného. Většina zajatců byla propuštěna na čestné slovo, neboť vítězové by je stejně neměli jak vzít sebou.

Manwaring, rozzlobený ztrátou předsunuté jednotky, spěchal k bojišti. Stimson většinu svého odřadu již odsunul zpátky, sám však zůstal s jedním družstvem v Nightfieldu, aby se pokusil zdržet postup nepřítele. Vzdušoval se svými patnácti vojáky přesile několik hodin, než padl. ‚Prokletí‘, obdivujíc statečnost a bojové umění svého nepřítele, mu uspořádali pohřeb se všemi poctami. Pak pokračovali dál. S dalším odporem se však už na území distriktu nesetkali. Nadporučík Lucas Paoli ustoupil se zbytkem oddílu přes hranice do Magruderu. Yorkfield byl ‚osvobozen‘ od konfедераčních vojsk (na skutečnost, že tam prakticky žádná nebyla, se nebral zřetel). Vyčištění tohoto distriktu, druhého nejvýznamnějšího ve venušském Capitolu, vyvolalo v hlavním městě vlnu nadšení. Manwaring byl následně povýšen na podplukovníka, přestože na jeho předchozím povýšení ještě nezaschl inkoust. Současně dostal Hodges přímý rozkaz prezidenta rozvinout ofenzivu a tlačit konfederované dál do vnitrozemí. Plukovník, žárlící na úspěchy svého podřízeného, uposlechl a vyrazil do Magruderu se zbytkem vojska. Manwaring dostal naopak rozkaz k návratu a stal se vojenským velitelem Port Yorku.

Operace ‚Wilberforce‘ byla poznamenána amatérismem, který byl u profesionálních vojáků korporace nejen neomluvitelný, ale i zarážející. Hodges na její provedení hodně spěchal, neboť doufal v povýšení; dle četných zpráv, kolujících v Port Yorku, měl za vítězství v tažení slíbenou hodnost generála a vrchní velení Unie. Podplukovník Owens a jeho prapor *2/75th. Free Infantry Regiment* byli pověřeni provést průzkum bojem a tlačit na nepřítele, dokud nedorazí hlavní síly. Owens, korporační voják starého stylu, se úkolu zhostil s důkladností sobě vlastní. Přestože měl aktuálně u sebe pouze dvě roty, ihned zahájil operace proti New Folsomu, drženému rangery nadporučíka Paoliho. Po třech dnech trvajících bojů je vytlačil z pozic, ale měl takřka polovinu stavu mrtvých a zraněných. Hodges běsnil. Měl pocit, že mu vítězství uniká mezi prsty. Obsazený Folsom byl v ruinách a počet zraněných bránil Owensovi rozvíjet dál ofenzivu. Navíc došly zprávy, že hranice Magruderu překročily oddíly z New Beaufortu pod osobním komandem nového velitele Weatherbyho. Hodges poprvé od počátku mise znal jméno svého protivníka. Ten měl sebou i malý dělostřelecký oddíl, tedy něco, co expedičním silám zcela chybělo. Navíc byl vojenský velitel distriktu plukovník Bringham, který sympatizoval s Unií, zatčen vzbouřeneckými důstojníky a internován. Přestože část místní gardy se rozešla domů, získali tak kolonialisté přeci jen nějaké bojové síly. Většina praporu *Northwest Rangers*, armádní jednotky operující u hranice, zůstala neutrální a bojů se nezúčastnila, s výjimkou již zmíněné roty E.

Netrpělivý plukovník Owense odvolal z velení a svěřil prapor jeho zástupci, majoru Johnu Savagemu. Savage dostal i chybějící třetí rotu, která spolu s dalšími částmi praporu dorazila až nyní a měl postupovat na Cold Mountains, centrum Magruderu. Poháněn depešemi netrpělivého Hodgese, vedl nyní své síly k Toyota Hillu, osídlení tvořenému shlukem opevněných farem, které pamatovaly doby těsně po invazi.

Významu Toyota Hillu, resp. jeho vhodnosti pro obranu si byl vědom i podplukovník James Sherman, nejvyšší kolonialistický velitel na území distriktu a již několik dní předtím k němu začal stahovat své síly. Místní rančeři jej vítali nadšeně, neboť až na jednu výjimku

sympatizovali s Konfederací. Do fortifikací, pamatujících hraničářské doby, napochodovaly části soukromých bezpečnostních jednotek korporací Western Venusian Corp., Fyodorovsky Line Estate a Sazimov's Plantation & Co., po boku s magruderskými gardisty a oddílem *Scouts and Fires*, tvořeným zvědy a ostrostřelci, který představoval polovojenskou zálohu *Northwest Rangers*. Celkem to mohlo být kolem čtyř set mužů, tedy značná síla, zaujímající výhodné pozice.

Pro Savageho, který měl něco kolem osmi set mužů, počítaje v to i zraněné schopné boje, to byl jednoznačně tvrdý oříšek. Jeho kolona, stejně jako celý Hodgesův odřad, trpěla nedostatkem těžkých zbraní, který se z místních zásob nepodařilo překlenout, protože zdejší pěchota sloužila především jako pořádková síla. Měl sice dostatek ručních zbraní, ale málo kulometů a granátů a jeho dělostřeleckou složku představovalo jediné družstvo minometů se zásobou munice na 15 salv. Jeho jedinou nadějí bylo, že korporační oddíly se skládaly ze záložních odřadů, které zůstaly zde po odeslání hlavních sil k Hoodově armádě. Unionistický velitel však o této skutečnosti netušil, neboť měl za to, že zde prakticky žádné soukromé jednotky nejsou. Nevěděl o potížích, které příslušníci bezpečnostních sil Brewsteru způsobili Manwaringovi během bitvy o New Louisburg, protože pennywarským přeběhlíkem, stejně jako ostatní velitelé řadového vojska, pohrdal. Domníval se, že proti němu stojí sotva polovina počtu, který kolonialisté skutečně k obraně Toyota Hillu shromáždili, stejně jako věřil, že místní rančeři budou vůči okupantům nepřátelští. Tato informace pocházela od Romana Veseckého, důstojníka milice z Port Yorku, který se znal s jedním z farmářů z Toyota Hillu a věděl o něm, že sympatizuje s Unii; jak už však bylo řečeno, jednalo se o osamocený případ.

K dobru lze Savagemu přičíst, že se pokusil opatřit si více informací a žádal velitelství o letecký průzkum. Hodges, který žádné letectvo neměl, postoupil jeho žádost do Port MacArthuru. Tam však v atmosféře děsu, který zachvátil hlavní město Unie po zprávách od Dorry's Bluffu, nepadla na úrodnou půdu. Savage proto svou žádost opakoval a Hodges ji odeslal znovu, zároveň však nařídil majorovi, aby ‚se už konečně pustil do boje‘. Ačkoli je diletantství velitele Západního odřadu zarážející, v rámci objektivitu je nutno připustit, že si byl vědom zoufalé potřeby Unie vybojovat v Magruderu vítězství.

Lodstonova administrativa nakonec dala pokyn veliteli letectva plukovníku Fredericku Mountbymu, aby Savageho žádosti vyhověl. Mountby měl sice pravomoc operačně řídit letecké síly, ale prakticky žádné možnosti, jak to reálně udělat. Jeho kapacity byly vyčerpány krajností nutností zajistit ochranu kosmoportu a přepravu do hlavního města. Na průzkumnou misi nakonec vyčlenil sportovní letoun, zabavený komusi z představitelů Koloniální konfederace, řízený amatérským pilotem Charlesem Liddartem, v běžném životě správcem golfového klubu.

Liddart, navzdory absenci jakéhokoli výcviku, let do Magruderu zvládl na výbornou a dokonce dokázal i lokalizovat cíl, což se ne vždy povedlo i ostříleným vojenským veteránům. Nicméně nedokázal vyhodnotit stav věcí, neboť letoun neměl fotoprůzkumnou techniku armádní kvality. Správce tedy podal na velitelství zprávu, že ‚v cíli je pozorováno jen minimum nepřátel‘, což skvěle rezonovalo s Hodgesovým názorem. Savage měl ihned zavelet ke zteči.

Navzdory ujištěním vrchního velitele postupoval Savage opatrně. Nejprve dal hlídkám rozkaz proniknout do perimetru fortifikací a prozkoumat stav. Sherman, zkušený pohraniční válečník, však jeho záměr prohlédl. Vydal rozkaz na hlídky nestřílet, dokud se nepřiblíží velmi blízko. Průzkumníci tak nemohli ohlásit nic, co by vneslo do situace větší jasno. Major proto zavelel hlídce seržanta O'Serte, aby se přiblížila k jedné z pevností. O'Serte úkol splnil

osobně, snažil se krýt, ale byl necelých sto metrů před palebnou čarou zasažen dávkou z kulometu. Z pokusu vyprostit zraněného velitele hlídky se rozvinula záhy celá bitva. Hlídka se dala do boje s pevností, v níž neměla navrch a žádala zoufale o podporu. Savage poslal vpřed jednu rotu, aby rozvinula síly po šíři perimetru a zbytek svých mužů nasměroval proti nejbližší fortifikaci. Rozpoutal se rozhořčený boj, v němž unionistické jednotky i přes zuřivý odpor obránců pronikly do perimetru a dostaly se až těsně k jejím zdem. V kritickém okamžiku došlo obráncům pevnůstky střelivo do kulometu a úder čtyř *Blue* její obranu zdolal. Ženista desátník Cokes prorazil zeď kumulativní náloží a útočníci vnikli dovnitř. Zde zajali poslední tři členy posádky, kteří byli ještě naživu, všechny těžce zraněné. Byli mezi nimi i velitel jednotky Western Venusian ředitel Samuel Foster a majitel ranče Bonemann.

Úspěch na hlavním směru útoku se však jinde neopakoval, ostatně Savage neměl dost sil, aby udeřil na ostatní pevnůstky se stejnou rázností. I přesto se zdálo, že Hodges měl pravdu a obránců je znatelně méně než útočníků.

Sherman, řídicí boj z opevněné velké vily Toyota House, však teprve nyní dostal poslední síly, které pro operaci shromáždil. Ještě předtím, než unionisté vyrazili z dobytého fortu Bonemann dále, nařídil vyklidit další nejbližší pevnůstku Ripley House. Správně odhadl, že nepřátelský velitel se pokusí za pomoci ženistů opevněným pásmem prolámat středem a izolovat jednotlivé opěrné body, které by pak mohl ničit jeden po druhém s využitím lokální převahy. Ve fortu Ripley zůstalo jen pět mužů včetně rančera a kulometčíka. Ti kladli útoku tak tvrdý odpor, že Savage nepojal žádné podezření. Kromě dvou navíc zvládli ustoupit podzemní chodbou.

Major tak získal druhou fortifikaci a dostal se na dohled samotnému Toyota House. Ten byl ovšem těžce opevněn a bráněn několika kulometry. Navzdory únavě, zraněním a opotřeбенí vyrazili Savageho muži do třetí těžké zteče tohoto dne.

Tentokrát neměli šanci. Posádka fortu Toyota byla prakticky stejně početná jako úderný odřad a zasypala jej silnou palbou. Útok se zhroutil v záplavě střel z kolonialistických pušek. Ve chvíli, kdy se demoralizovaní útočníci stahovali, zahájil Sherman protiúder.

Na fort Ripley přenesli palbu *Scouts and Fires* z pevnůstky Matlock a záseku na cestě. Tím přibíli obránce k jejich postavením. Odřad v síle dvou čet poručíka magruderské gardy Chrise Alverada postupoval na pravém křídle, bezpečáci Sazimovského plantáže na levém. Nedůrazná palba z hustě postřelovaného postavení unionistů je nemohla zastavit. Obě jednotky obešly Ripley House a nasměrovaly svůj úder na Bonemann a prostor za ním, tedy do nástupního bodu Savageho oddílů. Zajišťovací a týlová skupina poručíka Louisona proti náporu sto dvaceti mužů ze dvou stran nic nezmohla a záhy byla téměř vyhlazena. Alveradovi muži se znovu zmocnili Bonemann House a prakticky odřízli Savageho s hlavními silami uprostřed konfedačních pozic. Do postavení spěšně umístili dva kulometry a desítky pušek. Bitva o Toyota Hill vstoupila do druhé fáze.

Postavení Unionistů bylo nyní velmi obtížné. Neměli zásoby munice, vody, jídla ani lékařského materiálu a nacházeli se v obklíčení nepřítele, který ukořistil zásobovací tábor a osvobodil řadu zajatců, které Savageho vojska vedla sebou. Majorovi bylo ihned jasné, že jeho plán ztroskotal a nyní musí bojovat o holý život. Nařídil proto po krátkém odpočinku zformovat novou údernou kolonu k útoku na Bonemann, který byl klíčem k volnosti manévru. Než však mohl dát povel k akci, obdržel rádiem depeši od Hodgese, že mu pochoduje na pomoc s posilami a má držet své postavení.

To však nebylo snadné. Nejhorší pro vojáky v Ripley House byla palba ostrostřelců *Scouts and Fires* z fortu Matlock a záseku na cestě. Savage proto naplánoval dva menší útoky, aby zarazil tohle obtěžování svých mužů a rozšířil si operační prostor.

Úder proti záseku neprobíhal příliš dobře; nakonec se však zraněnému těžkopalníkovi Adamu Millsovi podařilo zasáhnout palisádu střelou z bazuky. Kolonialisté spěšně zničené postavení vyklidili.

Pokud obsadit Matlock podzemní chodbou byl odražen tvrdým bojem muže proti muži v podzemních prostorách. Po fiasku dvou dalších úderů nechal Savage, sám již zraněný, naladovat chodbu amonálem a následný výbuch poškodil Matlock House natolik, že byl jako pevnost nepoužitelný.

Tyto aktivity zaměstnaly vojáky Unie po celý následující den, přičemž současně čelili neustálému ostřelování a zkusmým útokům konfederovaných. Síly unionistů povážlivě klesly a navečer už nezbývalo více než padesát nezraněných mužů. Tehdy dorazily k Toyota Hillu předsunuté odřady Hodgesových sil.

Velitel plukovníkova předvoje kapitán Thomas Roberts se ihned pustil do boje a zahnal hlídky, tvořené bezpečáky Sazimovského. Následný útok na Bonemann House byl však odražen. Současně žádal Savage o rychlou pomoc, neboť jeho lidé byli u konce se silami i zásobami. Hodges, stržený dějem, vysílal své oddíly do boje tak, jak přicházely na bojiště. Fort Bonemann však odolával až do půlnoci, kdy byl po poškození minometnou palbou znovu vyklizen. Zbytek Alveradových mužů ustupoval zpět k Hobson House. I přes značné ztráty se zdálo, že unionisté nabývají vrchu. Znovu otevřeli koridor do středu pevnostního pásma, mohli odsunout zraněné a přisunout zásoby a posily. Navíc již byl neutralizován Matlock. Savage se odebral mezi zraněné a předal velení praporu kapitánu Peteru Brownovi.

Hodges, pukající vztekem nad ‚amatérským‘ vedením boje, vyslal do útoku současně dvě kolony. Hlavní úder proti Toyota House však byl opět odražen a jeho opakování přineslo jen další ztráty. Boční úder na fort Hobson byl úspěšnější, palba těžkých zbraní jej pobořila, ale přesto se Alverado a jeho muži zuřivě bránili v rozbité pevnůstce. Nespokojený plukovník nechal přenést palbu na centrální bod obrany, ale fort Toyota zásahům těžkých zbraní bez problémů odolával. Navíc se bok unionistické sestavy, roztažený přes Matlock, stával cílem přesné palby z Forbes House, kam se stáhly zbytky *Scouts and Fires*.

Rozzuřen tvrdým odporem a proklínajíc neschopnost svých podřízených, vyslal Hodges postupně další tři útoky na Hobson House, které nakonec donutily statečného poručíka Alverada fortifikaci vyklidit. Její zisk však přišel unionisty velmi drah. Sám Alverado se s posledními sedmi muži stáhl do zdí Cattani House, odkud na počátku vyrážel do boje. Jeho vojáci bojovali nepřetržitě dva dny a nyní se zhroutili vyčerpáním.

Navzdory rostoucím ztrátám se zdálo, že Hodgesova tvrdošíjnost bude slavit úspěch. Menší forty padaly jeden po druhém a kolonialisté v tuto chvíli drželi tři poslední. Hlavním problémem však zůstával mocně opevněný Toyota House, obsazený na počátku stovkou obránců, z níž zbývalo v tuto chvíli osmdesát sedm. Sedm útoků bylo s krvavými ztrátami odraženo od jeho zdí. Fort měl překrývající se pásma kulometné palby, která bez těžké techniky nemohla být překonána. Hodgesovy minomety a bazuky však byly proti masivním zdem pevnůstky bezmocné a s náložemi se nikdo ke střílnám nedostal. Hodgesovy posily navíc měly v nohou namáhavý pochod a celodenní boj a na obou stranách zavládlo vyčerpání.

Za této situace dospěl unionistický velitel k závěru, že čelní ataky vedou jen k plýtvání silami (jako by to nebylo zjevné od počátku) a rozhodl se Toyota Hill vyklidit (!) a obejít skrze džungli. Rozkazy již byly vydány a oddíly se začaly přesouvat, když na postavení korporačních jednotek začaly dopadat granáty.

Vojsko prakticky hned propadlo panice; vyčerpanost a stres předchozích dní udělaly své. Dělostřelba přerušila dosud funkční komunikace mezi čelem a týlem Hodgesových vojsk. Na levém křídle byly spatřeny silné odřady konfederovaných, přesouvajících se znovu do pozice k útoku. Jednotky plukovníka Weatherbyho dorazily.

Pochopitelně ne všechny. Posilový odřad, vyslaný Weatherbym napřed, čítal necelé dvě rotы koloniálních záloh, vezl však sebou tři nesmírně cenná polní děla. Posila dorazila právě včas, aby mohl Sherman zahájit další protiakci. Navíc získal munici do kulometů a ruční granáty, které mu již začínaly docházet.

Pod velením majora Edwarda Stanforda vyrazily posily stejnou cestou jako před nimi Alverado. Obklíčily rozbitý fort Hobson, a zatímco palba z děl bránila nepříteli v přísunu posil, soustředěným útokem se ho zmocnily. Týlové jednotky unionistů pod velením kapitána Carla Jonese se brzy ocitly uprostřed zuřivého boje, v němž doplatily na to, že neměly připravené žádné obranné pozice, stejně jako před nimi poručík Louison. Newbeaufortští střelci v čele se samotným Stanfordem vnikli do rozbitých zdí Bonemann House, pobili nebo vyhnali posádku a znovu zaujali tuto pozici. Hodgesův odřad tak byl roztržen vedví. Útoky, které plukovník proti Bonemannu vysílal, se hroutily v přesné dělostřelecké palbě. Unionistický velitel propadl hysterii, vyběhl ven z bezpečí fortu Ripley a byl zasažen do hlavy střepinou granátu. V bezvědomí byl přinesen zpátky, nicméně měl štěstí. Přežil.

Za této kritické situace přešlo velení na dva kapitány, Petera Browna z *2/75th. Free Infantry Regiment* a Thomase Robertse z *3/75th. Free Infantry Regiment*. Velení třetího praporu čítalo za normálních okolností ještě majora Normana Freyberga, ale toho Hodges ‚odložil‘ v Port Yorku jako velitele týlové služby, protože chtěl praporu velet osobně. Brown a Roberts se brzy shodli, že situace je zoufalá a navzdory předchozímu zákazu vrchního velitele přibírat Manwaringa do akce, zaslali guvernérovi města rádiovou depeši s prosbou o pomoc. Ten na žádost o pomoc reagoval rázně, sehnal ve městě několik vrtulníků, které zkonfiskoval, naložil do nich asi stovku mužů a vydal se během pouhých šesti hodin na pomoc obklíčeným unionistickým oddílům. Zároveň vyslal pozemní kolonu, která i přesto, že jela na autech, mohla dorazit až druhého dne. V Port Yorku zůstal jen major Freyberg s rotou macarthurských rezervistů a zbytky místního praporu Občanské gardy, doplněnými o několik desítek dobrovolníků.

Obklíčené jednotky zažívaly krušné časy. Pod palbou děl se zdi fortu Ripley otřásaly a bortily. Stále přibývalo raněných. Před úplným zničením je zachránilo jen to, že po několika hodinách došla konfederovaným munice do kanónů. Sherman dal proto rozkaz cenná děla zase odvézt pryč.

Namísto dělostřelby nastoupily konvenční prostředky. Kolonialistům se postupně podařilo síly nepřítel rozdělit na dvě izolovaná centra odporu, která se bránila kolem fortů Ripley a Matlock. Kolem půlnoci byla situace v Ripley House natolik kritická, že kapitán Browne požádal o příměří. Sherman však požadoval kapitulaci. Velitel *2/75th. Free Infantry Regiment*, kterému prakticky došli vojáci a který nesl celou tíhu předchozích bojů, nakonec souhlasil. Sám se dostavil do Toyota House, kde složil zbraně. Avšak předtím, než mohlo dojít k předání pozic, zahřměly nad bojištěm rotory vrtulníků a přímo na střeše fortu začaly přistávat Manwaringovy posily. Jejich palba skosila řadu konfederálů, kteří byli na cestě k pevnůstce převzít kapitulaci.

Když podplukovník Sherman viděl, co se děje, rozzuřil se nad perfiditou unionistů a nebohého kapitána Browna na místě zastřelil. Boj se však nevyvíjel v jeho prospěch. Přestože posily nebyly početné, jednalo se o nejlepší muže ‚Prokletého‘ bataliónu a díky vrtulníkům

dosáhly vysoké mobility. Stanfordovy oddíly byly zahrány se ztrátami a následný útok z Matlocku pronikl poprvé až ke zdem Toyota House, načež přišly ke slovu nálože. Jelikož značná část posádky byla zachycena venku, fort postrádal nutnou obranyschopnost. Po prolomení zdí dal Sherman příkaz k jeho vyklizení, zatímco sám zůstal se zadržovacím oddílem. Newbeaufortští se stáhli až do Cattani House, zbytky *Scouts and Fires* vyklidily Forbes House, napadený výsádkem ze vzduchu a stáhly se do Arnold House úplně na severním konci Toyota Hillu.

Jakmile se situace vyjasnila, Manwaring žádal o vydání kapitána Browna. Když Sherman zjistil pravý stav věcí a uvědomil si, že zastřelený důstojník žádné slovo neporušil a neměl s celou věcí nic společného, požádal unionistického velitele o schůzku. Manwaring souhlasil. Sherman nechal přinést tělo kapitána Browna na půl cesty mezi Ripley a Toyota, omluvil se za své chování a poté se před zraky obou stran zastřelil.

Zbytky konfederovaných se shromáždily v posledních dvou pevnůstkách a velení se ujal major Stanford. Ten zaslal depeši Weatherbymu, v níž ho informoval o situaci; dle jeho názoru byl Toyota Hill ztracen a přisunovat další síly by bylo plýtváním. Pak vstoupil do jednání s Manwaringem, aby dohodl osud raněných. Unionistický velitel mu poskytl čtyřadvacetihodinové příměří, neboť i jeho síly byly ve stavu naprostého chaosu. Některé vrtulníky nemohly odletět, neboť neměly palivo, jeden byl sestřelen palbou a dva byly zničeny při haváriích. Stanford se pak před koncem příměří stáhl, když odsunul všechny zraněné vyjma těžkých případů, o něž Manwaring přislíbil se postarat.

Bitva o Toyota Hill, přestože skončila jakousi taktickou remízou, znamenala velké strategické vítězství unionistů. Weatherby, oslabený ztrátami, musel přihlédnout k demoralizaci místních kolonialistických sil smrtí podplukovníka Shermana a k nedostatku munice do děl. Obrana Cold Mountains by vyžadovala větší síly, než měl k dispozici a vedla by ke krveprolití v řadách civilního obyvatelstva. Navíc byla ve městě silná unionistická menšina, tvořící nebezpečnou ‚pátou kolonu‘. Po zvážení všech okolností se plukovník rozhodl hlavní město distriktu nehájit a o dva dny později se stáhl se všemi svými silami přes hranice distriktu do New Beaufortu. Západní kampaň občanské války skončila.

Obrat

Po nervovém zhroucení generála Adama Carrogranta byl velením unionistických vojsk na území MacArthuru D.C. pověřen plukovník Jesus Panelli, původně náčelník štábu ministra pro bezpečnost Venuše. Nestalo se tak hned; v první fázi se Lodstone a jeho lidé pokusili řídit ozbrojené síly přímo. Již třetí den však naznali, že je k tomu třeba ruky profesionála a volba padla na Panelliho. Jeho situace byla nelehká. Expediční armáda se ocitla v rozkladu, morálka navrátiivších se mužů byla velice nízká. Velký počet uprchlíků bloudil džunglí kolem Pennyware a byl loven zkušenými pralesními veterány konfederovaných. Říční flotila byla prakticky vyřazena z akce, neboť všechny zbylé lodi utrpěly během přistávání v panujícím chaosu nehodu: dvě se srazily a zbytek narazil do vraků potopených družek z říční flotily. Tato příhoda dále rozmnožila počty mrtvých a raněných.

Lodstone se však nevzdával. Hlavně jeho úsilí vyburcovalo apatické vojáky a zpanikařené občany k dalším výkonům. Dokonce i jinak vždy bojovný podplukovník Plesecky byl po tragických neúspěších nezvykle zticha.

Napětí v hlavním městě gradovalo. Na severozápad směřovaly kolony aut, vznášedel a vrtulníků, které odvážely na kosmoport tisíce uprchlíků. Kdekdo se chtěl dostat pryč z planety. O lístky na palubu luxusní cestovní lodi White Star společnosti Star Line Express vypukla dokonce rvačka. Nakonec raketoplány, namačkané uprchlíky k prasknutí, s řvaním motorů odstartovaly.

K linkovému plavidlu, čekajícímu na cytheriostacionární dráze, však nedoletěly. Už na střední orbitě je zastavila ozbrojená kosmická loď Konfederace *Admiral Hart* a donutila je obrátit se zpět. Planetární provoz byl zablokován. Panika v hlavním městě dostoupila vrcholu.

Admiral Hart byl původně bauhausskou lodí, která odstartovala z bauhausského kosmodromu *Raumstadt Eins*. Kolonialisté ji získali krátce před vypuknutím války odkoupením od bývalého majitele, což ukazuje, že se na případný konflikt chystali předem. Byli si dobře vědomi, že hlavní úspěch závisí na tom, zda se jim podaří zabránit přiletu posil z jiných planet. Existence lodi byla udržována v naprosté tajnosti a nyní byla skutečným překvapením. Halseyho kosmodrom (*Halsey Space Port*) byl tak zablokován a kapitolská Venuše ztratila spojení s mateřskou korporací.

Tato událost přidala další Jobovu zvěst do už tak plného poháru starostí plukovníka Panelliho. Dva dny po bitvě u Dorry's Bluffu obnovily oddíly Konfederace pod velením plukovníka Theogarda, nyní povýšeného na brigádního generála, tzv. Východní kampaň, přerušenu Carrograntovým tažením. Pevnosti, demoralizované zprávami o drtivé porážce, se vzdávaly jedna za druhou. Fort Meade a dvě další, které setrvaly v odporu, byly obleženy. Kolonialisté se prakticky nestřetávali s odporem.

Současně s tím postupovala hlavní armáda pod velením Hooda podél toku Pennyware, přešla na pravý břeh a vyslala samostatný odřad pod velením plukovníka Arnolda Collinse zajistit kosmoport. Ten měly hájit bezpečnostní oddíly korporace *Starfield Security*, jedné z mála těch, které nebyly členy Koloniální Konfederace. K jejich posílení byla na letišti dislokována rota *C 1/75th. Free Infantry Regiment*, která obsazovala pevnostní prvky; těm však nyní chyběly těžké zbraně, neboť je Carrogrant predisponoval k hlavní armádě. Za této situace, kdy byly hlavní obranné struktury nefunkční, kosmodrom přeplněný lidmi zachvácenými panikou a morálka zdevastovaná po zprávách o porážce u Dorry's Bluffu, kladli unionisté jen chaotický odpor a obrana letiště se brzy zhroutila. Bezpečáci Starfieldu se buď vzdali, nebo rozprchli, svobodná pěchota i se svým velitelem, kapitánem Johnem Ackburrym, ustoupila do hlavního města. Ovládnutím tohoto významného bodu bylo spojení s vesmírem definitivně

přetrženo a Unie musela spoléhat jen na vlastní síly. Hood sám pokračoval v postupu a zanedlouho se ocitl na dohled Port MacArthuru.

Jen s největším vypětím sil se podařilo Lodstonově administrativě sehnat vojáky na obsazení pozic před hlavním městem. Nebylo jich nazbyt. Hood zatím nezaútočil, dokončil rozvinutí a setrval v pozicích. Prezident trval na protiútku, který by konfederované zahnal, Panelli mu oponoval. Nakonec podlehl. Výpad, který provedly dva prapory macarthurských dobrovolníků, Mořští lvi z *River Marines* a jednotky *74th. a 1/75th. Free Infantry Regiment*, byl překvapivě úspěšný. Prolomil pozice kolonialistů, kteří nic podobného nečekali, a vnesl zmatek do týlu. Mohl snad dosáhnout i nějakých výsledků, kdyby v rozhodující chvíli Panelli nepadl, zasažen ostrostřelcem Crawleym, stejným, který u Dorry's Bluffu vyřadil velitele říční flotily Trenta. Bez koordinace velení se unionistický útok rozpadl na řadu dílčích šarvátek, které skončily bezvýsledně nebo ústupem do výchozích pozic, přičemž *River Marines* utrpěli těžké ztráty.

Bitva tak zlom nepřinesla, nicméně Hood žádal Theogarda, aby svou kolonu připojil k hlavním silám. Generál skutečně vyrazil k jihozápadu, ale bylo pozdě. Pouhé tři dny po bitvě u Port MacArthuru generálmajor Koloniální Konfederace Robert Erwin Hood zemřel. O důvodech smrti se vedly dlouhé a četné spory, zahrnující mimozemská spiknutí a zákeřné vraždy; nejpravděpodobnější však je, že podlehl následkům záchvatu malarické epidemie, kterou se nakazil před dvaceti lety během pralesních bojů a která u něj nyní propukla recidivou. Jeho smrt vnesla do řad koloniální armády zmatek. Několik žoldněřských jednotek prohlásilo svůj kontrakt za ukončený, neboť byl stvrzen osobně Hoodem jako velitelem armády. Šlo pravděpodobně o snahu získat lepší podmínky od nového velení ve chvíli, kdy se vítězství zdálo již jisté. Každopádně se tito žoldněři stáhli a následujících bojů se nezúčastnili, což armádu hodně oslabilo. Theogardův odřad a síly zajišťující kosmoport citelně chyběly. Plukovník Gordon Smith, který převzal velení, se domníval, že má i tak dost sil na to, aby udržel obklíčení.

Mýlil se. Krátce po Hoodově skonu dorazily do Port Mac Arthuru osobní lodě, obsazené Manwaringovými vojáky z Port Yorku. Lodstone je povolal ihned po vítězství u Toyota Hillu. Velení v Yorkfieldu převzal major Freyberg, v Magruderu podplukovník Owens. Manwaring vezl sebou dva prapory, které během jediného dne rozvinul do pozic. Pod jeho velení se navíc hlásili další dobrovolníci. Ještě v noci zahájil útok, vedený nejlepšími veterány Západní kampaně. Smithovy linie byly prolomeny, konfederovaní propadali panice. Vládl strašlivý zmatek, v nastalé tmě pátil každý na každého, unionisté bojovali s unionisty a kolonialisté s kolonialisty. Smith, neschopný získat kontrolu, zavelel k ústupu, ve snaze zformovat armádu opět do organizovaného celku. Byla to chyba. Opustil tak i pozice, které dosud držel a vydal je nepříteli. ‚Zahnání‘ obléhatelů od bran hlavního města představovalo obrovskou morální vzpruhu pro vojáky Unie. Manwaring byl ihned po bitvě povýšen na plukovníka a jmenován velitelem na centrálním směru. Smith, stále bez podpory značné části žoldněřů, kteří nyní nejevili ochotu k novému najmutí, ustupoval k severu po levém břehu řeky. Tak se dopustil další chyby, protože nekryl kosmoport a nechal odřad tam umístěný napospas unionistické přesile. Theogard, na nějž přešlo vrchní velení Konfederace, Smithovi přikázal, aby se vyhýbal větším bojům, dokud on nedokončí obléhání pevností. Měl za to, že i proti posílenému vojsku Unie obstojí, pokud udrží síly. Jednání s žoldněři chtěl přenechat Radě direktorů v Cloud Peaks, ale ta se jej zhostila neobratně a některé oddíly úplně odtáhly. Pevnosti padly během dvou týdnů, ale během té doby se situace opět dramaticky změnila.

Všichni, kdož předpokládali, že Manwaring zůstane jako velitel na svém úseku nečinný, se zmýlili. Smith si ostatně mohl vzít ponaučení z druhé bitvy u Port MacArthuru, ale nestalo se. Jeho jednotky se rozložily ve Frederikshamu na hranicích distriktu, odkud vedl plukovník korespondenci se svým nadřízeným generálem Theogardem. O schopnostech nového vrchního velitele nikdo nepochyboval, přesto však nejevil chuť přispěchat k hlavní armádě. Zprávy průzkumu ho k tomu ostatně nijak nenabádaly; hlavní odřad unionistické armády se vydal, hlučně a pomalu, po pravém břehu vzhůru, se zřejmým záměrem znovuobsadit kosmoport. Collinsovy odloučené jednotky v síle jediné brigády nemohly takovému náporu čelit, přesto nepodnikl Smith nic, aby jim pomohl, ačkoli jej Theogard nabádal, aby koncentroval síly. Plukovník měl za to, že pokud setrvá u Frederikshamu, zabrání tím unionistům v rozvinutí operací, dokud jeho armádu neporazí, neboť by jim zůstal fakticky v zádech a měl by volný postup na hlavní město. Novopečený unionistický velitel jej však oklamal. Ke kosmoportu mířily z bojových jednotek pouze zbytky *38th. a 92th. Infantry Regiment*, tedy jednotek rozdrčených u Dorry's Bluffu, zbytek byl tvořen dobrovolníky, kteří mnohdy ani neměli zbraně. Podstatná část armády Unie naopak postupovala co možná nenápadně po levém břehu k Frederikshamu, k pozicím Smithovy armády. V čele šli, jak jinak, mariňáci čerstvě povýšeného podplukovníka Ribbse. Pro vytvoření ještě většího klamného dojmu veškeré zbylé vrtulníky a průzkumná letadla, která měla Unie k dispozici, přelétaly nad prostorem nasazení falešného ‚hlavního‘ odřadu ve směru na kosmoport. Manwaringovy jednotky urazily poslední část cesty za noci, navíc jim mimořádně přálo jak počasí, které je ukrylo před vzdušným průzkumem, tak štěstí – v táboře kolonialistů panovala povznesená nálada, neboť téhož dne kapitulovala poslední z pralesních pevností Fort Nicholson a před Smithem se otevřela úlevná perspektiva spojení s Theogardovým odřadem.

Útok Unie začal zcela bezhlesně. Příslušníci záškodnických jednotek Colbyho gardy (*14th., 49th. a 101th. S.E.A.L.S. Team*) v tichosti odstranili rebelské strážce a v patách s mořskými lvy začali pronikat do perimetru koloniální armády. Jejich cílem bylo dostat se až k hlavnímu stanu a vyřadit řídicí a komunikační prvky protivníka, což by významně ztížilo koordinaci boje. Naneštěstí průzkumníci přehlédli jednu z nástrah, kterou pak spustil oddíl svobodné pěchoty, nastupující do pozice k útoku. V táboře konfederálů tak byl vyhlášen poplach, přestože infiltrační jednotky už byly uvnitř. Vypukl zmatený boj. Rebelské jednotky, napadené zblízka elitními oddíly, byly jedna po druhé vyřazovány z boje, avšak nástupu hlavních sil Unie, který by neuspóřanou konfедераční armádu pravděpodobně rozmetl, bránila těžká palba čtyř baterií koloniální artilerie, umístěné v odlehším prostoru za táborem, která rychle přešla do bojové připravenosti. Plukovník Smith zcela ztratil přehled o situaci a boj nikdo neřídil. I přes první drtivý úder byly předsunuté jednotky záhy obklíčeny mnohonásobnou přesilou a prakticky polapeny v pasti. Plukovník Eugene B. Dorly v čele elitního útvaru koloniální gardy (*Colonial Guard*) pomalu vytlačoval útočníky z tábora.

Za této situace nařídil Manwaring podniknout výsadek v týlu rebelů. Již opravená výsadková loď Mikelcombe se pokusila proplout kolem tábora, ale zadržela ji palba pobřežní polobaterie 75mm děl pod velením kapitána Arnolda Hobese. Námořní poručík Yates, který lodi osobně velel, proto nařídil přirazit ke břehu v místě tábora, cca sto metrů od pozic baterie. Překvapení bylo dokonalé. Než stačili dělostřelci přemířit, otevřela se velká vrata a z útroby lodi se hrnuli unionističtí mariňáci. Po krátkém, leč urputném boji zahnali dělostřelce a vpadli do tábora. To byla pro obránce těžká rána, neboť museli přeskupit síly. Dorly, který jediný se orientoval v situaci, obrátil třetí prapor koloniální gardy proti novým útočníkům, čímž tlak na Ribbsovy muže trochu polevil; do boje se však přidávaly další a další konfедераční útvary tak, jak se postupně vzpamatovávaly z překvapivého úderu. V předních liniích před táborem se mezitím

rozhořel tvrdý boj mezi hlavním vojem unionistů a koloniální milicí, který nyní rozhodoval o výsledku celého střetnutí.

Velitel výsadku major James Stuart osobně zprovoznil jedno z ukořistěných děl, zaměřil jej na místo, kde podle zpráv týmů CG měl ležet sklad munice (viditelnost na bojišti byla celou dobu prakticky nulová) a jedenáctou ranou jej skutečně zasáhl. Následující detonace tábor dosti poničila a podlomila ducha konfедераční armády. Značná část rebelských jednotek byla stále ve zmatku a do boje se zatím nezapojila. Teprve po hodině začal nápor Novothébských střelců a žoldněřů z *Les Gargoyls Commando* na pozice říčních mariňáků u břehu. Ti se zvolna stahovali zpět na loď, když za nimi zaduněly dva výbuchy. Mlhou, převalující se těsně nad hladinou, se k Mikelcombe nepozorovaně proplížil útočný člun Konfederace *River Shark* (bývalý CAS-17) a zblízka vpálil do jejího boku dvě torpéda. Velká loď se nebezpečně naklonila, ale nepotopila se; namísto toho sedla na dno. Stuartovi mariňáci, kteří ztratili možnost ústupu, se pustili do zuřivého boje kolem napůl potopené lodi, která je podporovala palubní výzbrojí. Z posádky, které už nebylo třeba k obsluze lodi, bylo zformováno několik bojových skupin. Přesto je kruh nepřátel svíral stále pevněji. Rovněž Ribbs a jeho Mořští lvi a S.E.A.L.S. zaujali několik ostrůvků odporu, zejména v táborové jídelně a autoparku. Zde odolávali náporu nepřítele, přesto jejich situace nebyla právě růžová. Bylo zjevné, že dokud není proražena linie obrany, nemůže jim hlavní voj nijak pomoci. Manwaring si toho byl vědom a vysílal vpřed jeden útok za druhým, přičemž obratně měnil jejich těžiště, aby donutil obránce přeskupovat síly. Svě vojáky stále burcoval s připomínkou, že jejich kamarádi jsou obklíčeni uvnitř perimetru.

Kolonialistická postavení však odolávala. Vládní vojska se totiž na bojišti jen obtížně orientovala, neboť situace byla značně nepřehledná, takže i přesné rozkazy bylo velice obtížné dodržet. Úspěch přinesla, jak už to bývá, náhoda. Macarthurští gardisté, vedení nyní již opět sebevědomým podplukovníkem Pleseckym, vůbec nenašli v mlze a dýmu svůj nástupní prostor. Odlehčující útok, k němuž byli vysláni, proto nemohli provést a nadto brzy ztratili spojení se štábem. Po dvou hodinách bloudění náhodně narazili na úsek, který byl jen slabě obsazen nepřáteli; vzhledem k tomu, že k pozici bylo nutno přijít podél přední linie (kde se nic netušící branci dlouze promenovali přímo před hlavními kolonialistických pušek, nyní ovšem zakrytých kouřem a mlhou), zde Smith útok nepředpokládal. Vyburcovaní svým bojovým velitelem, vrhli se nyní do zteče s velkým elánem. K jejich štěstí byla vzdálenost krátká, přesto jich mnoho padlo za oběť palbě obránců. Byl to útok jako vystřižený z časů napoleonských válek. Nakonec však nápor *1st. a 2nd. Battallion MacArthur Citizen Guard* převálcoval obranné postavení, držené všehovšudy jednou četou kolumbanských střelců (*Orange Platoon Company R 3rd. Columban Riflemens*) a skrze obsazený opěrný bod se vlomil do linií konfederovaných. Ze zmatku a kouře se překvapení unionisté, kteří v první chvíli vůbec nepochopili dosah svého úspěchu, vynořili přímo u jídelny, která byla velitelstvím podplukovníka Ribbse a oba velitelé, kteří si před časem u Dorry's Bluffu málem vjeli do vlasů, se nyní nadšeně vítali.

Pro Stuarda a jeho odřad bylo téměř pozdě. Plukovník John Strong, velitel novothébské koloniální milice, prorazil dalším útokem až k Mikelcombe a zmocnil se zpátky svých děl. Stuart, který je bránil vlastním tělem (v poslední fázi i šavlí), byl těžce zraněn. Obrana mariňáků se zhroutila a Yates, který převzal velení, musel před hrozbou úplného vyhlazení výsadku kapitulovat. Celý odřad byl narychlo odveden na Mikelcombe, kde byl internován a střežen.

Průlom v liniích však obrátil válečné štěstí na stranu Unie. Ribbsova vysílačka fungovala, takže Manwaring mohl dostat informace, které nutně potřeboval. Sám se postavil v čelo

dalšího útoku, vedeného osvědčenými ‚Prokletými‘ a prorazil dovnitř tábora. Dorly, velící místní obraně, pochopil, že jednotkám v první linii hrozí obklíčení. Koloniální garda přešla na zadržovací boj. Novothébští se, krátce po kapitulaci Stuartova výsadku, museli spěšně přemístit; děla zanechali na místě, i když stihli odstřelit závěry. Četa *Yellow* poručíka Charlese Billingse, která střežila zajatce, se ocitla tváří v tvář mnohonásobné přesile; k jejímu štěstí byl stále nablízku motorový člun *River Shark*, jehož velitel námořní praporčík Harry T. Evans si zblízka s pochmurným zadostiučiněním prohlížel svou oběť s nezbytným doutníkem v ústech. Na výzvu seržanta čety *Yellow* Adama Transoma neohroženě přirazil k boku podezřele se naklánějícího vraku výsadkového plavidla a všech šestadvacet pěšáků nalodil. Přetížený člun pak zvolna zmizel v mlze dřív, než si zajatci všimli, že je nikdo nehlídá.

Smith, organizující boj v první linii, dostal nemilou zprávu právě ve chvíli, kdy získal pocit, že nápor unionistů začíná slábnout. Hrozba obklíčení jej ohromila a byl zcela neschopen akce. Teprve po jisté době vydal rozkazy k ústupu; k větším škodám nedošlo jen díky nepřehledné situaci na bojišti a tomu, že Dorly, který o Smithových schopnostech neměl valné mínění, poslal zprávy přímo jednotkám již předtím. Vojsko Konfederace se neuspořádaně stahovalo na severovýchod, takže dělostřelectvo by bylo ponecháno napospas, nebýt opět iniciativy Dorlyho, který jej s koloniální gardou a částí záloh kryl.

Pronásledování poražených kolonialistů prakticky nebylo možné. Náročný pochod, následovaný desetihodinovou bitvou, vyčerpал síly vojáků Unie do krajnosti. Jednotky rebelů ustupovaly chaoticky, dost možná stačil jediný prudký útok, který by rozhodl průběh války. Avšak nestalo se a Manwaring brzy ztratil s nepřítelem kontakt. Jeho oddíly zaplavily opuštěný tábor, osvobodily zajaté mariňáky a námořníky z jejich vězení na Mikelcombe a prakticky padly vyčerpáním.

Zdálo se, že se karta obrací. Jenomže úspěchy včerejška nejsou zárukou úspěchů zítřka a k dosažení vítězství ve válce je třeba více než jedné šťastné bitvy. Unionisté se o tom měli ještě bohatě přesvědčit.

Stagnace

Pět dní po debaklu u Frederikshamu byl plukovník Gordon Smith odvolán z velení Pennywarské armády, zatčen a odeslán před vojenský soud do Cloud Peaks City. Ve funkci jej nahradil plukovník Arnold Collins. Ten velel brigádě držící Halseyho kosmoport a nyní mu bylo nařízeno, aby se přepravil přes řeku a připojil k hlavním silám. Theogard vydal tento rozkaz nerad, neboť mu bylo jasné, že vládní síly postupující po pravém břehu jsou jen slabou krycí clonou a Collinsova brigáda by jim mohla úspěšně vzdorovat. Jenže situace hlavního odřadu byla špatná, neboť ztráty, utrpěné ve zmatené bitvě u Frederikshamu, byly značné. Odchodem většiny žoldnérů ztratila *Pennyware Army* podstatnou část sil, zejména co do zkušeností a výstroje, a na ústupu přišla o velmi cenné části dělostřelectva a další – již tak dost skromné – techniky. Theogard nařídil plukovníku Dorlymu, pověřenému prozatímním velením do Collinsova příchodu, aby zabezpečil přepravu přes Pennyware pro Collinsovy jednotky, zatímco Východní odřad zahájil pochod do operačního prostoru hlavních sil.

Manwaring tou dobou zvažoval vlastní plány. I přes výrazný úspěch u Port MacArthuru a Frederikshamu byla operativnost jeho armády oslabena, neboť podstatnou část ztrát tvořily osvědčené útvary. Ribbsův elitní pluk se smrškl na pouhý prapor a ze stejně velkého útvaru říčních mariňáků zůstala dokonce jen neúplná rota. Do služby sice přicházeli další a další rekruti, kteří absolvovali výcvik, ale jednalo se převážně o odvedence z městského prostředí, kteří neměli zkušenosti s pohybem ve venušských džunglích. Řada z nich po příchodu k armádě onemocněla a jistá část i zemřela. *New Union Army* tak byla stále více a více tvořena masou odvedenců se základním, často nedostatečným výcvikem, přičemž podíl zkušených veteránů rychle klesal. Navzdory snaze vlády Spojených provincií se Unii za celou dobu konfliktu nepodařilo najmout žádné žoldněře a zůstala tak odkázána na vlastní zdroje. Manwaringovy možnosti proto stále více omezoval nedostatečný výcvik jeho vojsk, zejména ztráta schopnosti rychle se pohybovat v terénu, která sehrála u Frederikshamu rozhodující úlohu. Theogard navíc rozestavil své odřady velice chytře, byť se musel vzdát kosmoportu, na jehož střežení prostě neměl dostatek sil. Pohybu unionistů kolem levého křídla Pennywarské armády bránil opěrný bod Nashville Cross, v němž se usadil sám vrchní velitel s většinou sil Východního odřadu. Na opačné straně střežila řeku pozice u Brown Cliffs pod velením plukovníka Dorlyho, který měl k dispozici podstatnou část jednotek nesoucích hlavní tíhu boje u Frederikshamu, zejména koloniální gardu a novothébské střelce. Hlavní tábor, který dostal na starost Collins, byl posunut o dvanáct mil zpět za pomyslnou linii spojující tyto dva krajní body, přičemž byl s oběma propojen souvislou řadou strážních stanovišť. Navíc byl před linií zřízen souvislý řetěz předsunutých hlídek a pozorovatelů, aby bylo vyloučeno opakování překvapení z minulé bitvy. Avšak i na koloniálních vojácích se již projevovala únava z dlouhého tažení, které nyní zabředlo do zdánlivě neřešitelné situace. Manwaring ani nyní nepropadl nečinnosti, ale jednotlivé pokusy o výpad, ať již u Stone Folkirku, Bransom Heads či Oregon Valley, byly konfederály snadno odráženy. Na snahy o soustředění vojska na jednom úseku reagovali kolonialisté vlastními přesuny, které probíhaly po kratších liniích a byly tudíž rychlejší. Převahu sil se proto na žádném místě vytvořit nepodařilo. Situace na frontě zabředávala do patové situace.

Lodstone, který jako obvykle požadoval další úspěchy, ztrácel trpělivost. Na nového vrchního velitele, který si u Frederikshamu vysloužil generálské epolety, se valil neustálý proud požadavků k aktivnějšímu vedení války. Manwaring však odmítal své síly tříštit, neboť mu bylo jasné, že každé zaváhání mu může být osudovým, zejména proti tak zkušenému hráči, jakým byl Theogard. Začínalo být zjevné, že na dotažení válečných operací k vítězství nemá ani jedna strana dostatek sil.

S úspěchem se, jak známo, objevuje i závist. Vzestup vrchního velitele, který před rokem nosil pouze kapitánské frčky, byl trnem v oku mnohým důstojníkům. Zatímco příslušníci řadového vojska si od něj udržovali jen chladný odstup, většina důstojnického sboru dobrovolníků a Newmanů jej z duše nenáviděla. Hlavním kritikem Manwaringa se stal, zcela nepřekvapivě, novopečený plukovník Plesecky, rovněž povýšený po Frederikshamu. Ten byl navíc osobou s rostoucím vlivem, neboť jako velící důstojník macarthurské gardy měl pod svým přímým komandem stále větší množství mužů. Plesecky a Lodstone brzy našli společnou řeč; prezident záhy přestal Manwaringovi, svému dosavadnímu oblíbenci, důvěřovat a dokonce jej podezíral ze sympatií k rebelům. Krátce nato rozkazy vlády vyčlenily z *New Union Army* nově zformovaný odřad, poněkud nadneseně pojmenovaný *Strike Force*, jehož velení převzal právě Plesecky. Za úkol dostal znovuobsadit kosmoport.

Jelikož konfederálové na obranu Halseyho kosmodromu zcela rezignovali (poslední oddíly Collinsovy brigády se odsud stáhly před dvěma týdny), měla ‚operace *Counterstrike*‘ snadný průběh. Až na krátkou přestřelku, kterou svedly čelní jednotky gardistů s jednotkou Starfieldu, která mezitím v poklidu opuštěný kosmoport obsadila, a která se naštěstí obešla bez tragických následků, postupu ‚Úderné síly‘ nikdo nebránil. Hlomozíce, vyhrávajíc na hudební nástroje, v pochodovaly v přehlídkovém tvaru ‚vítězné‘ oddíly do nebráněného areálu. Plesecky tak mohl hlásit ‚úspěch‘ a byl zahrnut přízní prezidenta, které předtím pozbyl dosud se jí těšící Manwaring. Vrchní velení Unie bylo těmito malichernými spory prakticky ochromeno. Na naléhání administrativy pak vyrazili občanští gardisté dál k severu, avšak již u Norreen Bay, pouhých sedm mil severovýchodně od kosmodromu, byli zastaveni palbou říční eskadry Konfederace, řízené odhodlaným kapitánem Londonem. Ve zmatku a se ztrátami ustoupili zpátky od řeky a další aktivitu již nevyvíjeli. Jejich odchod od hlavních sil však zabránil Manwaringovi, aby rozvinul další útočné operace. Jeho naléhání po spojení vojsk Plesecky odmítal a Lodstone se neměl k tomu, aby generálovy požadavky podpořil.

Válka uvízla na mrtvém bodě. A právě tehdy se zásadně změnila celá politická scéna nejen Unie, ale marsovského *Capitolu* jako celku.

Rakve útočí

Vlastně si toho všimli náhodou. Služba na palubě rebelské kosmické lodi *Admiral Hart* byla po většinu času nudná. Po úvodním vzrušení z ‚bojového nasazení‘ přišel vítaný vzruch v podobě akcí proti suborbitálním plavidlům, které se pokoušely dopravit uprchlíky mimo planetu. Ještě předtím zadržela konfедераční loď luxusní cestovní plavidlo *White Star*, které obsadil výsadek.

Kapitán stanice, major koloniálních rezerv (*Colonial Reserve*) Samuel Burdenthal při zvuku palubního poplachu překvapeně nadskočil. Už pár týdnů panovala na palubě lodi nekonečná nuda, která stíhala všechny obyvatele stísněných prostor. Když se k tomu přidala trvalá zátěž palubních operátorů, kteří museli neustále monitorovat provoz, je jasné, že se jednalo o nezáživnou a velice únavnou činnost, která ovlivnila atmosféru na palubě plavidla, které bývalo kdysi bauhausskou bitevní stanicí typu SKIF-B3.

Přílet kosmického plavidla, vysílajícího kapitolské identifikační kódy, proto vyvolal na palubě Admirala Harta skutečné pozdvižení. O to větší, že hned první rychlý sken ukázal, že nově ‚přiletší‘ je ozbrojen a emise, zachycované z jeho paluby, svědčily o tom, že jeho zbraňové systémy jsou v pohotovosti.

Ačkoli palubní databáze Admirala Harta neměla identifikaci vetřelce k dispozici, jeden z členů osádky, bývalý příslušník *Capitol Space Forces*, ji poznal podle vizuální signatury. Byla to *Tippecanoe*, osobní jachta prezidenta korporace.

Na palubě kapitolské lodi nicméně prezident McKay nebyl. Jachta sloužila jako přepravní prostředek jeho zvláštnímu vyslanci, generálu letectva ve výslužbě Carltonu H. Webbovi, který působil na Luně v době, kdy tam dorazily první zprávy o dění na Venuši. Vědom si toho, že na Mars poletí informace mnohem déle, chopil se Webb ihned iniciativy.

Pochopitelně neměl žádné oprávnění řešit situaci na Venuši, neboť v době jeho odletu ještě krize negradovala, nicméně jeho pověření byla formulována velmi široce. Webba doprovázela suita úředníků a silný ochranný oddíl, vyčleněný z prezidentské stráže (*Presidential Guard*).

Velitel jachty, podplukovník kosmických sil Timothy A. Lee, nařídil bojovou pohotovost ještě předtím, než loď zamířila na vysokou oběžnou dráhu planety. *Tippecanoe* dostala v obvyklém čase odpověď od bauhauského řízení orbitálního provozu, *White Star* na cytheriostacionární dráze však na výzvu neodpověděla. To v Leem vzbudilo ihned podezření a vyhlásil bojový poplach.

Posádky obou lodí spěchaly na svá místa. *Admiral Hart* měl tu výhodu, že věděl, kdo je jeho nepřítel, neboť on sám nevysílal kapitolské identifikační kódy. Ta však rychle pominula, jakmile posádka stanice zaměřila na jachtu dálkoměrné lasery. Sensory *Tippecanoe* okamžitě vyhodnotily, odkud ozařování přichází. Lee si nebyl jist, zda nejde o nějaký omyl, neboť stanice, i když přestavěná, odpovídala bauhauským konstrukcím. Na jeho dotaz mu nicméně řízení provozu neodpovědělo dost rychle, aby pochopil, o čem se jedná a v 01:27 heimburského času zahájil *Admiral Hart* palbu. Vypukl první a jediný střet kosmických lodí venušské občanské války.

SKIFy byly vybaveny různými druhy zbraní. V první vlně vyslala rebelská loď salvu raket Štort-U (*ulučšconnyj*), standardní bauhauské orbitální výzbroje a zároveň vypálila z těžkého laseru Něga. Burdenthal musel jednat rychle, neboť rozdíl v rychlosti oběhu obou lodí byl v tuto chvíli téměř osminásobný a *Admiral Hart* každou chvíli měl ‚zmizet za obzorem‘. Držel se totiž na jedné ze středních oběžných drah Venuše. Vzdálenost mezi plavidly činila v tuto chvíli více než padesát osm tisíc kilometrů a to i pro bauhauskou kosmickou techniku,

pověstnou svou důkladností, nebyl právě snadný cíl. Zaměřovací systém ORKAS V-14 rebelů pracoval na samé hranici svého výkonu a mohutný generátor Maxwell U-1a jen stěží stíhal dodávat potřebnou energii. Výstřel z Něgy o výkonu 7 MW tak neměl dostatek síly, aby po překonání této vzdálenosti *Tippecanoe* vážněji poškodil, přestože skvělým vysvědčením bauhausského výrobce byl fakt, že již první ranou zasáhl. V zasaženém místě, několik metrů od přídě jachty, se začaly tavit keramické destičky obložení trupu. Bojový avatar Horatio XXIII., špičkový taktický počítač firmy TACNET Inc., který prováděl nouzové manévry lodi, nařídil během milisekund odklonit trup v místě zásahu od SKIFu. Zároveň začala jachta vypouštět oblaka plazmatu, které ji zahalily proti zaměřovacím prvkům ORKASu. Jen o pár vteřin později, dříve než Něga dokončila nabíjecí cyklus, se *Tippecanoe* dostala mimo dostřel. Salva raket Štort, která loď stíhala, musela překonat zejména výškový rozdíl mezi střední a vysokou oběžnou dráhou. Přilétající jachta nicméně klesala, takže rakety mohly letět po křížujícím kursu a opravovat svůj směr, dokud měly palivo. Vzhledem k rozdílu výšek by však potřebovaly na přiblížení dobu, rovnou několika oběhům planety. Avšak již po dosažení pásma vysokých oběžných drah byli konfедераční poslové smrti zničeni palbou bauhauské orbitální obrany, neboť narušili kritickou obrannou zónu některých jejích prvků. Zároveň *Orbitalkommando der Venus* prostřednictvím centrální stanice *Europa II.* varovalo Admirala Harta, aby se zdržel ohrožení bauhauské infrastruktury, jinak ponese následky. Stejně varování obdržel i podplukovník Lee na *Tippecanoe*, protože Bauhausané rovněž zachytili emise aktivních zbraňových systémů jachty. Po obdržení zprávy se Lee pokoušel přesvědčit řízení kosmického provozu, aby mu umožnilo vylodit jeho náklad na Evropě II. pod ochranou bauhauských bezpečnostních instalací, ale bylo mu sděleno, že přijetí bojujícího plavidla není možné. Bauhaus se „nevěšuje“ do vnitrokorporačních sporů Capitolu. Nezbývalo nic jiného, než kolonialistickou loď neutralizovat, neboť ta „seděla“ na střední oběžné dráze a stála tak *Tippecanoe* v cestě.

Co se týkalo poměru sil obou protivníků, jejich výzbroj byla zhruba adekvátní, u rebelské lodi poněkud silnější. Výhodou Admirala Harta byly menší rozměry, neboť se jednalo o cisorbitální plavidlo, postrádající rozměrný Harrisonův pohon. Rovněž jeho pancíř byl primárně konstruován pro boj. *Tippecanoe* byla mnohem větší, nesla meziplanetární pohon a ačkoli byla ozbrojená, boj nebyl jejím primárním úkolem. Nicméně měla chránit nejmocnější osobu megakorporace, takže i její ochrana byla na výši. Navíc se jednalo o moderní konstrukci, zatímco SKIFy druhé série, k níž *Admiral Hart* patřil, byly technologicky staré více než třicet let.

Lee, jehož loď obíhala kolem planety podstatně menší rychlostí, měl jen necelé tři hodiny, než se *Admiral Hart* znovu vynoří za obzorem a získá výhled na jachtu. Jelikož úmysly kolonialistického plavidla byly zřejmé, musel tyto tři hodiny využít co nejlépe. Po poradě s generálem Webbem a vyššími důstojníky přijal rozhodnutí pokusit se proniknout „ukryt“ za bauhauské orbitální prvky na nižší oběžnou dráhu. Toto rozhodnutí bylo chybné, neboť dolní polovina oblasti vysokých drah a většina středních nebyla příliš hustě osazena. *Orbitalkommando* ostatně vymezilo konfедераčnímu plavidlu jednu ze středních drah právě proto, že v blízkém okolí bylo víceméně pusto. Sestup *Tippecanoe* do výšky nižší než 28 000 kilometrů záhy způsobil, že se obě lodi ocitly ve víceméně nerušeném výhledu. Podplukovník si chybu sice uvědomil, nemohl s tím však nic rychle dělat. Jachta se proto znovu začala halit do plazmového oblaku, který měl ztížit střeleckým systémům stanice zaměření.

Major Burdental, který měl k dispozici tentýž čas, si hlavu s děním příliš nelámal. Byl to vysloužilý důstojník, který v dobách aktivní služby velel jednotce Hvězdné pěchoty, tedy kosmických výsadekových oddílů. Velení lodi nebylo přímo jeho obor, ale Kolonialisté nikoho

lepšího neměli. Od nově se objevivší lodi nedostal žádnou zprávu, ostatně bylo jasné, že se bude jednat o někoho z korporace. A tomu bylo třeba v přístupu na planetu zamezit. Je sice pravda, že jachta se mohla vrátit na Lunu, případně zamířit i na Mars se zprávami, ale odvrátit toto riziko už nebylo v silách Konfederace. Navíc, i přes kapitolskou identifikaci SKIFu, si posádka *Tippecanoe* stále nemohla být jistá, s kým vlastně bojuje, neboť zprávy, které Webb na Luně obdržel, byly jen velmi kusé a nejisté. Přijmout představu, že se část korporace vzbouřila a má vlastní válečnou kosmickou loď, vyžadovalo značnou schopnost nekonvenčního myšlení.

Admiral Hart zahájil palbu ihned, jakmile zaměřil cíl. Střílelo se jen z laseru Nėga, který jediný mohl garantovat, že na tuto vzdálenost nezamíří nějak významně jinam. Tři vypálené výstřely zasáhly oblak plazmatu, generovaný systémy jachty, ale výsledek střelby zůstal zahalen tajemstvím. Ve skutečnosti plazma účinek laseru značně oslabilo, takže jediný zásah, který loď utrpěla, měl ještě menší účinek, než onen první. *Tippecanoe* však žádnou podobnou zbraň nenesla a teprve po přiblížení na vzdálenost menší než 5 000 kilometrů začala pálit z vlastního palubního laseru, Norman X-100. Její možnosti palby byly omezené obavou, že pokud minou, zasáhnou některou z částí orbitální infrastruktury Bauhausu na nízkých oběžných drahách, případně samotnou planetu. Proto bylo možno střílet pouze v ostrých úhlech, kdy vzájemná poloha lodí zaručovala, že případná neúspěšná palba Venuši mine. To se ukázalo důležité hned u prvního výstřelu, který šel mimo. Následující již rebelskou loď začaly zasahovat, ale slabý laser jachty (pouze 1,5 MW) nedokázal ani jednu prorazit skrz masivní pancíř SKIFu.

Obě lodě si zasazovaly rány, jako středověcí rytíři, kroužící kolem sebe, ukryti v neprobitných schránkách svého brnění. Laser Nėga byl výkonnější, ale plazma generované jachtou jeho účinek oslabovalo. Za daných okolností bylo zjevné, že pokud se jedné či druhé straně nezdaří šťastný zásah, k rozhodnutí jen tak nedojde.

Tippecanoe stále klesala a zkracovala vzdálenost. Obě plavidla se tak ocitla v boji nablízko. Burdenthall nařídil znovu odpálit rakety, ale i když byly všechny navedeny na cíl, plazmovým štítem neprošla ani jedna. Palba jachty poškodila solární panely na pravé straně stanice, několikrát vypálila do trupu kráter o hloubce cca jednoho decimetru a vyřadila jednu z přenosových antén. Odvetná střelba rozbila část tepelného štítu jachty a roztříštila překlop vstupního otvoru vyloďovacího doku, v němž byl zraněn jeden člen posádky. Lee dal pokyn k odpálení střel *Space Hawk Mk.3*, ale blízká obrana stanice všechny čtyři postupně sestřelila. Na vzdálenost 1000 kilometrů se zapojily i menší lodní lasery. Reaktory obou plavidel žhnuly na plný výkon, ale pancíř stále vítězil nad laserem.

Nadporučík Aaron Letterman, který řídil palbu Admirala Harta, si povšiml, že plazmové pole nepřítele v občasných intervalech slábne. Odpálil tedy novou salvu raket Štort-U, přičemž synchronizoval její dopad na cíl s odpálením další salvy. Proti *Tippecanoe* teď směřovalo deset střel. Jachta bojovala napůl oslepená, neboť plazmový štít, který se kapitán neodvažoval vypnout, jí bránil ve výhledu na nepřítele stále víc, jak se lodi k sobě přibližovaly. Bylo nutno jej proto zeslabovat a vytvářet v něm „okna“ pro zaměření palby Normanu. Jedním z těchto oken nyní prolétla raketa, vypálená z paluby SKIFu v této mohutné salvě. Senzory ji zaznamenaly hned, ale na vzdálenost, kdy se objevila a při její rychlosti již neměly systémy možnost cokoli udělat. Štort narazil do trupu jachty v zadní třetině délky. Exploze padesátikilové hlavičky s křemikovo-kyslíkovou náplní, tzv. Siloxem, prezidentskou lodí otřásla. Ani tentokrát sice neprořezala dovnitř, což by znamenalo úplnou zkázu minimálně této sekce, ale vyrvala do pláště lodi kráter čtyřicet dva centimetrů hluboký a skoro metr široký, způsobila výpadek všech elektrických systémů a nouzové odpojení reaktoru a zranila pět lidí z posádky, kteří se srazili s některou z částí vnitřního vybavení, mezi nimi i samotného Lea.

Plazmový štít, do této chvíle spolehlivě chránil lod', začal pohasínat. Další výstřel z Něgy zasáhl větší silou, přičemž minul postižené místo jen o půl metru. Kdyby zasáhl přesněji, pravděpodobně by do nitra lodi prorazil.

Avatar Horatio byl zásahem ‚zmrzačen‘, neboť nouzové energetické systémy mu neumožnily naplno využít svou kapacitu a zbrzdily jeho reakce. Rychleji tak reagoval Lee, který odpojil nouzové pojistky, manuálně nahodil reaktor a zapnul Harrisonův pohon. Provádět něco takového v oblasti vesmírného provozu kolem planety bylo značně riskantní a rozhodně se to vymykalo všem předpisům o bezpečnosti, které lidstvo za svou dlouhou dobu existence vymyslelo. Burdenthal zahlédl už jen odlesk jasně planoucí prostorové trhliny a pak nepřítel zmizel v neznámu.

Na palubě rebelské lodi nevěděli, zda mají slavit či nikoli. Nájezdník byl zjevně odražen, ale jak už to bývá, posádce se vtíral neodbytný pocit, že jej mohli zničit. Je pravda, že nápad, který Letterman měl, mohl přijít dříve a při potřebě *Tippecanoe* zaměřovat svou palbu mohl i uspět. Nicméně prakticky nikdo na palubě nebyl původem z posádek kosmických lodí, krom poručíka Neda Faradaye, který loď řídil. Letterman sám působil u protivzdušné obrany. Ačkoli pohotovost nebyla ještě ukončena, posádka přešla na nebojový režim a začala se věnovat opravám. Zhruba sedm minut na to se přímo před přídí Admirala Harta otevřela další zářící trhlina a z ní se vyřítla *Tippecanoe* plnou rychlostí na střetném kursu.

Prekvapení bylo dokonalé. Lee neletěl nikterak daleko, ostatně to ve stavu, v němž se loď nacházela, nebylo ani bezpečné. Prostě se obrátil nedaleko od planety a vrátil se zpátky, neboť záznamy, které získal, mu umožnily zmapovat kosmický provoz kolem Venuše. I přesto byl jeho čin hrubým porušením meziplanetárního práva, ještě horším, než onen předchozí odlet. Celá situace se následně silně odrazila ve změněném přístupu Bauhausu ke kapitolským teritoriím.

V následujícím okamžiku se obě nepřátelská plavidla ocitla méně než 5000 kilometrů od sebe a pohybovala se prakticky na střetném kursu. Při rychlosti, jakou se pohybovala, jim přiblížení trvalo sotva tři vteřiny. *Tippecanoe* měla v tuto chvíli jednoznačnou výhodu, neboť její posádka byla při výstupu z trhliny již plně připravena. Na palubě SKIFu neměli ani čas vyhlásit bojový poplach. Ani jedna z lodí nevystřelila z laseru, ale jachta stihla odpálit čtyři střely *Space Hawk*.

Ku chvále bauhauských konstruktérů loděnice *Gironde Constructions* nutno říci, že i v necelé sekundě, která zbývala od výstřelu raket do zásahu, stačily vrstvy aktivní obrany reagovat a vystřelit proti nim. Ve třech případech fungovaly efektivně, ale v jednom případě byly tyto vrstvy už pryč po předchozím zásahu laseru. Druhá z raket zasáhla stanici plnou silou. Parametry *Space Hawků Mk. 3* byly velice obdobné Štortům-U, nesly identickou padesátikilogramovou hlavici plněnou Siloxem. Zásah, který dopadl na přední díl SKIFu, otřásl rebelskou lodí od příde po zád'. Příd'ová sekce byla výbuchem proražena a unikl z ní veškerý vzduch, přičemž byl těžce raněn nadporučík Letterman, jemuž zachránil život skafandr automatickým stažením zasazených částí. Měl více štěstí než pomocný důstojník praporčík MacLeod, kterého dekomprese zastihla s otevřeným hledím přilby. Roztříštěnou přední částí lodi se šířila zkáza a *Admiral Hart* se po výbuchu prudce otočil kolem osy a byl vržen mírně stranou. Poručík Faraday potřeboval dvacet dlouhých vteřin, než stanici znovu dostal pod kontrolu. Jelikož však většina bojových systémů byla vyřazena, včetně hlavních prvků ORKASu, bojeschopnost rebelského plavidla klesla prakticky na nulu. Burdenthalovi nezbylo než oznámit řízení kosmického provozu nouzovou situací a vyžádat si povolení přistání na *Raumstadt Eins*. To bylo vzápětí uděleno, přičemž současně *Orbitalkommando*

varovalo *Tippecanoe*, aby se jednak zdrželo dalšího použití Harrisonova pohonu v cisorbitální oblasti, jednak že přistávající *Admiral Hart* je ‚v zóně chráněných zájmů Bauhausu‘ a tudíž pod jeho ochranou a na útok na něj bude odpovězeno všemi prostředky. Lee, bublající vztekem nad flagrantním porušením mezinárodního práva, následně jen oznámil řízení letového provozu, že bude přistávat na Halseyho kosmodromu, což bylo po krátké době potvrzeno. Jediná kosmická bitva občanské války skončila.

Mr. Webb zasahuje

Generál leteckých sil ve výslužbě Carlton H. Webb, osobní emisar prezidenta korporace McKaye, byl typickým představitelem kapitolské plutokracie. Byl synem jedné z nejbohatších žen *Capitolu* Alice Evelyn Simmons a stíhacího esa CAF Michaela ‚*Skydragona*‘ Webba, přičemž skrze svou matku přináležel k jedné z nejvlivnějších rodin megakorporace. Měl za sebou bohatou kariéru, od útlého dětství sloužil v ozbrojených silách a to pochopitelně v nejprotěžovanější složce – letectvu. Díky vlivu matčiny rodiny i otcovým konexím postupoval velice rychle v hodnostech i služebních funkcích. Jako pilot bombardéru se účastnil kampaně ‚Nad Rudou pouští‘ a ve funkci velitele perutě řídil operaci ‚Čisté nebe‘, čímž si vysloužil generálské epolety. Následně získal velení 17. letecké divize (*17th. Air Division*), Letecké armády Rudé pouště (*Red Desert Air Army*) a konečně, už jako generál, post oblastního velitele Jižních teritorií (*STERCOMM*).

Již v dobách svého působení v armádě se zároveň s tím rozvíjela jeho civilní kariéra. Od svých jednadvaceti let zastupoval rodinu Simmonsů v Radě distriktu Newburry (*Newburry District Board*), po jmenování do funkce velitele armády byl jmenován do Expertní komise (*Expert Committee*) segmentu letecké techniky. Po ukončení kariéry si pochopitelně obě místa ponechal, navíc působil v Newburry jako náměstek pro bezpečnost distriktu (*Security Deputy Director*), a jednu dobu byl ještě soudcem (*High Judge*) v okrsku Mayhill. Po smrti své ambiciózní matky převzal její roli ve struktuře rodinného klanu Simmonsů a tím vstoupil do vysoké korporáčnické politiky, což mu vyneslo místo prezidentského poradce (*Of Counsel Presidential Office*) Michaela McKaye. Záhy se stal důležitým hráčem, který pro prezidenta vyřizoval záležitosti choulostivé povahy.

Kolik faktů bylo známo vrcholnému vedení megakorporace, není a nejspíš nebude nikdy známo. Webb byl vyslán nikoli na Venuši, nýbrž na Lunu, tedy na místo, kam emisari hlavy korporace odlétali poměrně často s nejrůznější škálou úkolů. Stalo se tak ovšem v době, kdy díky vzájemné poloze planet byla Země a Venuše blízko k sobě, ale daleko od Marsu. Navíc nebylo obvyklé, aby vyslanec, byť se zvláštním posláním, cestoval osobní jachtou prezidenta. K podivným okolnostem Webbova pověření se ještě vrátíme.

Když tedy muž, obdařený vůdcem *Capitolu* prakticky neomezenými pravomocemi, přistával na Halseyho letišti, ležel před ním olbřímí úkol urovnat válku, která již zuřila několik měsíců.

První kroky Mr. Webba byly jednoduché. Spojil se s Port MacArthurem a vyžádal si převoz do hlavního města. Vedení Unie, překvapené vývojem událostí, pro něj vyslalo pancéřové vznášedlo. Narychlo svolaná schůzka ukázala, že většina členů vlády Spojených provincií pociťuje z jeho přiletu úlevu, neboť břímě, které nesli, je začínalo už příliš tížit a obávali se o výsledek války. Jediný, kdo byl zřetelně nespokojen, byl bouřlivácký ‚prezident‘ Unie Dylan Lodstone, jemuž bylo jasné, že nový hráč na scéně řádně zamíchá mocenskými kartami. Již na této první schůzce se proto pokoušel získat podrobnosti ohledně Webbova pověření a hledat v jeho formulaci mezery; většina ostatních však jeho zájmy nesdílela a dávala najevo ochotu se prezidentovu muži podřídit.

Webb se následně usídlil v Soudním paláci, kde zabral pro sebe jedno patro, zatímco jeho suita a ozbrojenci obsadili zbytek. Sem nechal v následujících dnech přepojit tísňové a koordinační linky a odtud pak vyvíjel svoji činnost.

Pro členy unionistické vlády bylo zásadním překvapením, když jim již třetího dne předložil svůj plán na ukončení války. Mělo ho být dosaženo jednáním s rebely, což většinu z přítomných představovalo kbelík ledové vody. Prakticky všichni totiž toužili po štědrě

honorovaných funkcích, o nichž doufali, že je získají po porážce rebelů na úkor koloniálních provincií. Webbovo řešení však nic takového nenabízelo. Lodstone využil situace a zpochybnil emisarovo pověření, přičemž logicky argumentoval dobou, kterou by trval let z Marsu. Generál se dopustil chyby, když nechal diskusi rozhořet a ovládnout vášněmi. Kdyby nasadil sílu, snadno by situaci ovládl. Patrně se mu však přičilo jednat takto striktně s lidmi loajálními korporaci, nevzal však v potaz celkovou situaci, s níž za krátkou dobu nemohl být dobře obeznámen, včetně míry panující nenávisti. Direktor a vláda ze zasedání pobouřeně odešli. Lodstone nato nařídil Manwaringovi, aby ihned obnovil bojové operace. Webb, jehož technici síť Unie odposlouchávali, osobně polnímu veliteli telefonoval a direktorův příkaz zrušil. Došlo na přetlačovanou v boji o moc. Postavení Lodstona a vlády bylo sice pevné, ale mnoho lidí bralo Webba jako zplnomocněného zástupce hlavy korporace. Zejména oddíly pravidelné armády akceptovaly bez výhrad jeho autoritu, tím spíše, že byl stejně jako oni příslušníkem Ozbrojených sil. Direktor, vidouc postupnou ztrátu své mocenské pozice, odvysílal prohlášení, v němž zpochybnil Webbovy pravomoci a vyzval jednotky věrné Unii, aby se nepodřizovaly jeho rozkazům. Emisarův osobní oddíl, posílen praporem svobodné pěchoty, který se přihlásil k jeho podpoře (a jehož členové všichni následně obdrželi plné občanství) v reakci na to obsadil budovu telekomunikací a Webb odvysílal své vlastní prohlášení, při němž doložil, že byl povolán prezidentem zpět do činné služby. Nikdo z představitelů místní armádní hierarchie neměl takové postavení, aby se mohl účinně přít s čtyřhvězdičkovým generálem, ani kdyby se o to chtěl pokusit. Což nechtěl. Poprvé za dlouhé měsíce, kdy tenhle blázelec trval, věděli vojáci pravidelných jednotek korporace, že mají svou vlastní velitelskou strukturu a někoho, kdo brání přednostně jejich a korporacní zájmy, což si u unionistů nebyli zcela jistí.

Lodstone podnikl poslední zoufalý krok. Nařídil Pleseckymu, aby vytáhl proti Cloud Peaks City jen se svou jednotkou a zároveň vyzval jednotky občanské gardy a dobrovolníků, které dlely v hlavním městě, aby ‚bránily práva řádné vlády silou‘. Současně začal stahovat do Port MacArthuru všechny dostupné oddíly Newmanů.

Postaven tváří v tvář nutnosti, musel Webb začít jednat. Armádní jednotky pod jeho velením vyhlásily v hlavním městě stanné právo. Vytvořily se zóny, které ovládala jedna či druhá strana. Současně Webb povolal ke konzultacím Manwaringa, který se po ztrátě Lodstonovy důvěry brzy přimkl k němu a uznal jeho pověření. Brigádní generál následně vydal rozkazy, které měly zabránit Newmenům, aby dezertovali ze sestavy *New Union Army*, ale většina z nich jich neuposlechla, neboť Plesecky a Lodstone vydávali rozkazy opačné.

I v této situaci se Webb pokoušel dále jednat. Na videokonferenci doslova prosil unionistické ministry, aby souhlasili s jeho kroky a sjednáním; předestíral všem pádné důvody, zejména obavy z oslabení korporace tváří v tvář ostatním. Po tři dny trvalo jednání, aniž dospělo k závěru. Ani zpráva, že se v ústí Kennac Riveru, ohraničujícího ze severu distrikt Seaplatte, vylodil mishimský expediční sbor, nepřiměl unionisty sklonit se před emisarovou autoritou. Macarthurský direktor svým charismatem všechny ovládl, jako je ovládal předtím. Když do Port MacArthuru došla zpráva o bauhauském vpádu do Kolumbanského distriktu, považoval to Lodstone za požehnání v boji proti rebelům.

Vidouc bezvýchodnost situace, nařídil Webb kapitánu Virginii Shieldsové, velitelce oddílu prezidentské stráže, aby zaútočila na direktorský palác. Vypukly těžké pouliční boje, v nichž však zkušenější armádní oddíly získávaly navrch nad dobrovolníky. Řady z nich utekla, když zjistila, že bojuje proti vlastním. Poslední odpor kladl bezpečnostní útvar macarthurské občanské gardy, tzv. Šedá rota (*Gray Company*) přímo na přístupu k paláci, ale útok prezidentské stráže jimi nakonec prorazil. Seržant Amory Webb, jmenovec generála, vedl družstvo ke kanceláři prezidenta Venušské Unie, přičemž se dostal do potyčky s dvěma

tělesnými strážci. Když palba vypukla, vyběhl sám Lodstone na chodbu s pistolí. Dvakrát vystřelil, přičemž zranil vojína Jamese Taddyho. Ten, ačkoli zasažený do nohy, palbu opětoval. Direktor okrsku MacArthur D. C. a prezident Spojených provincií Venuše padl na zem s třemi kulkami v hrudi. O několik minut později zemřel.

Smrt Dylana Lodstona zásadním způsobem ovlivnila další vývoj konfliktu. Komandu prezidentské stráže se podařilo to, co kolonialisté nesvedli s celou armádou – zabít hlavního vůdce *The Newmens* a hnací motor válečného běsnění. Webb, který znovu vystoupil v rozhlase, vyhlásil amnestii pro všechny odpůrce a vyzval k obnovení pořádku v hlavním městě. Většina těch, kteří bojovali proti armádním jednotkám se zbraní v ruce, jí využila. Menší část spolu s představiteli unionistické administrativy uprchla z Port MacArthuru. Direktorka Gwinowych a velká část bývalé vlády Spojených provincií se uchýlila do Fort Hartu, neboť Port York, řízený příslušníky AGF, vyhlásil loajalitu prezidentovu emisarovi. Odpor zbytků Lodstonovy administrativy však zůstal marginální. Bez širší podpory nedokázali proti Webbovi nic podniknout ani po politické, ani po vojenské stránce. Ta se nicméně na obou stranách velice zkomplikovala.

Bauhaus dlouho čekal na příležitost pomstít se *Capitolu* za zábor dálnévýchodních území. Občanská válka tak stvořila příležitost, které se mohl chopit. Její vznik byl však natolik nečekaný, že trvalo několik měsíců, než byly připraveny expediční síly. V čele bauhauského úsilí stanul hrabě Michail Fjodorovskij, syn generála, který v době invaze bránil dálnévýchodní teritoria. Podařilo se mu shromáždit pod svým velením síly o ekvivalentu dvou divizí, s nimiž na konci léta vtrhl do těžebního distriktu Kolumban. Zprávy z tohoto nového bojiště byly kusé a značně si protiřečily. Přestože v Kolumbanu zbyl pouze záložní prapor koloniální milice (*Columban Riflemen Reserve*), spolu s většinou praporu *Northwest Rangers*, útočící oddíly tu uvízly na týden. Hovořilo se o velkém masakru, ale i o uzavřených tajných dohodách, podminovaných dolech a snaze najít řešení. Po týdnu bojů vpadli Bauhausané rovněž do distriktu Wilderwest, kde se střetli s jednotkami plukovníka Weatherbyho, které se sem přesunuly z Nového Beaufortu.

Současně s tím vstoupil předvoj mishimských oddílů warlorda Nagajamy do nížiny Crockfield v Seaplatte, zatímco hlavní voj oblehl říční přístav Jamesport. Koloniální panství *Capitolu* se otřásalo v základech. Rada Direktorů v Clouds Peaks se propadla do neplodných hádek, vůdci napadených distriktů jednostranně stáhli svá vojska z Pennywarské armády. Theogardovi nezbylo než odvolané oddíly propustit, čímž stav jeho vojska klesl na dvě třetiny. Jeho jediným štěstím bylo, že Manwaringova situace se rovněž stále horšila. Odchod Pleseckyho odřadu mu odebral podstatnou část sil a ze zbytku ještě asi třetina dezertovala po výzvě Lodstona, aby se zapojila do bitvy o Port MacArthur. Většina z nich se už k armádě nevrátila. Navíc musel Manwaring vyslat detašovaný oddíl k Fort Hartu, aby zajistil, že zbytek jednotek věrných bývalé vládě neprovede nějakou hloupost. Obě polní armády tak prakticky roztály, zbyla z nich sotva třetina původního stavu. Za této situace nebylo možné efektivně vést válku. Webb vyzýval k jednáním o smíru. Rada Direktorů o tom bouřlivě jednala, ale nakonec těsnou většinou odmítla. Svou roli sehrál i fakt, že emisar jmenoval svým zmocněncem generála Manwaringa, s nímž, jakožto se zrádce, odmítali direktori jednat. Theogard byl rozumnější a se svým bývalým podřízeným se sešel. Dobré řešení situace však neexistovalo. Dokud stála Pennywarská armáda ve zbrani, Radou v Cloud Peaks nic nepohnulo. Bývalý vojenský velitel distriktu Pennyware dospěl nakonec k názoru, že se musí vzdát, aby přivedl horké hlavy k rozumu. Pak jim nezbyde než přijmout fakta. Stejně jako její unionističtí protivníci, i konfедераční administrativa se bála konečného zúčtování.

Problémy se však pojily i s touto variantou. Bylo potřeba sil, které se opřou bauhauské a mishimské invazi, a jakmile skončí akt kapitulace, osud zajatců spočine v rukou politiků. Ještě větší riziko představoval Plesecky a jeho odřad, jemuž by pak nic nebránilo okupovat hlavní město Koloniální Konfederace, což by nepochybně vedlo k řádění *Newmens* v jeho ulicích. Lodstonova smrt sice hodně zchladila plukovníkovu bojechtivost, ale svou pozici u Halseyho kosmoportu neopustil, naopak ji opevňoval. Stahoval k sobě všechny dobrovolníky z rozprášených jednotek. Theogard s Manwaringem došli k názoru, že tyto jednotky je třeba odzbrojit. *New Union Army* se za asistence říční flotily Konfederace přeplavila přes tok řeky, postoupila k letišti a obklíčila ho. Silný odřad koloniální armády pod velením plukovníka Collinse, ještě včerejších nepřátel, jí přitom asistoval pro případ, že by došlo na boj. Naštěstí se nestalo. Pod hrozbou útoku se skleslý Plesecky vzdal a jeho odřad o jedenácti tisících mužích byl odzbrojen, zajištěn a odeslán zpět do hlavního města. Většina konfедераční armády pak odešla na sever, bojovat s invazí nepřátelských megakorporací.

Na posledním bojišti občanské války u Brown Cliffs zůstal jen Theogard s čestnou rotou Koloniální gardy a zraněnými, dohromady sotva tisíc čtyři sta mužů. Ve skvěle režírovaném aktu slavnostní ceremonie připochoďovaly jednotky veteránů Západní kampaně v čele s ‚Prokletými‘, obě strany vypálily třikrát do vzduchu salvu z pušek a poté se Theogard se zbytkem *Pennyware Army* vzdal. Už ne unionistům, ale armádě korporace. Všem byla na místě udělena amnestie, kterou Webb, o jednání informovaný, obratem rozšířil i na příslušníky Konfederace. Manwaringova armáda se nato dala na pomalý pochod údolím Pennyware, než, přesně dvě stě padesát dní od počátku povstání, vkročila do nikým nehájeného Cloud Peaks City. Ve stejný den dorazily zprávy o rebelii na Mars.

Newmans, kteří se nyní opět osmělili, volali po krvi rebelů. Generál však žádné výstřelky nedopustil. Každý z direktorů Unie dostal nyní ‚vojenského poradce‘, který v podstatě dohlížel na jeho činnost, a správa *Capitolu* tak byla *de facto* dána pod kuratelu Ozbrojených sil. Direktori Konfederace, pokud neuprchli, byli dočasně internováni v hlavním městě. Útvary koloniálních vojsk byly Webbovým rozkazem začleněny do AGF, Manwaring a Theogard byli potvrzeni v hodnostech a vysláni do bojů. První z nich řídil obrannou kampaň v Seaplatte a Greenfieldu, druhý boj s Bauhausem. Uzdravený Carrogrant, který se vrátil ke své původní hodnosti, byl pověřen organizací logistiky. Webb vyhlásil zvláštní daň na podporu Ozbrojených sil a zkušenou rukou řídil obranu korporáčnických území. Díky svým zkušenostem odvedl velký kus práce v reorganizaci místní složky CAF, což značnou měrou přispělo k tomu, že i přes zdánlivě nezastavitelný postup bauhauských vojsk byl Fjodorovskij nakonec odražen v bitvě o New Vicksburg. Takřka třetina území *Capitolu* byla ztracena, ale úplnou katastrofu se podařilo odvrátit.

Po několika týdnech bojů dorazily z Marsu depeše, jimiž prezident McKay jmenoval Webba guvernérem venušských provincií.

Opřen o nově nabytý guvernéřský úřad, získal Webb kompetence ke konečnému řešení rebelie. I přes demonstrace pořádané *Newmens* v ulicích hlavního města, které vyzývaly ke krvavému zúčtování, k plošným trestům sáhnuto nebylo. Represe dopadly pouze na některé jednotlivce. Byl sesazen Jason Seldridge, direktor okrsku Pennyware, který nařídil útok na Fort Graham a potrestáno několik jednotlivců, kteří nezabránili lynčování komisařů v Cloud Peaks). Prakticky žádné tresty však nebyly drastické. Zvláštní vojenský tribunál soudil případy obvinění z válečných zločinů, bez ohledu na to, ke které straně obžalovaný patřil. Většina viny na válce byla výnosem guvernéra, který formálně ukončoval celou záležitost, šalamounsky přičtena Lodstonovi, který byl mrtvý a nemohl se bránit, a jeho mocenským

ambicím. Sutton a Hartová byli pověřeni úkolem dotáhnout do konce nové sčítání občanů, přičemž Webb jmenoval sám sebe třetím členem komise. Po skončení tohoto sčítání byl počet venušských okrsků redukován z 22 na 7, což bylo doprovázeno ztrátou cca 1/3 území dobytého před dvaceti lety. Výnos o redukci umožnil generál-governérovi sesadit všechny stávající direktory z funkcí, což dopadlo především na dosud odbojné členy bývalé unionistické administrativy.

Epilog

Fenomén venušské občanské války se stal v *Capitolu* předmětem mnoha úvah, zkoumání a historických prací. Drtivá většina z nich se shodla, že válka neměla žádného vítěze, neboť utrpěli prakticky všichni, včetně megakorporace jako celku.

Přední san doradský novinář a publicista Paul Hancover se tématikou VCW začal zabývat poměrně pozdě po jejím skončení. Dopisovatel nejvýznamnějších korporálních webů *San Dorado Times* a *Capitol Today* se do práce pustil se svou typickou zarputilostí a důkladností, odletěl na Venuši a několik měsíců zde pracoval. V úvodníku své tiskové zprávy uvedl, že jeho zkoumání trvalo stejně dlouho jako válka sama. Po návratu na Mars oznámil, že k problematice chystá rovnou celou knihu a vydal částečné komuniké, aby připravil čtenáře na její obsah.

Zveřejněním Hancoverovy zprávy vybuchla v mediálním sektoru bomba. Na rozdíl od ostatních, pateticky a vlastenecky smutně vyznívajících hodnocení výsledku války, došel talentovaný novinář k překvapivému tvrzení, že válka vítěze ve skutečnosti měla a to ne jen tak ledajakého.

Vítěz téhle války se jmenoval *Unicapital Industry Inc.*

K pochopení celé problematiky je nutno se vrátit do dob kapitolské invaze na Venuši. Ta byla totiž financována převážně formou půjček soukromého kapitálu, mezi nimiž hrála významnou roli společnost *UniCapital Group*. Mezi její významné akcionáře patřila, skryta za bariérou dalších institucí, rovněž rodina Simmonsů.

Tři největší korporace, financující venušské dobrodružství, si rozdělily záhy role: *Venusian Traders* se orientovala na průzkum, boj a zábor území, *Colonial Trade Company* začala zastřešovat organizaci a administrativu a *UniCapital* se věnovala rozvoji hospodářských aktivit, zejména plantážnictví a těžarství. Tuto svou činnost záhy rozdělila na dvě hlavní subdivize, z nichž se posléze staly dceřiné společnosti *Unicapital Plants* a *Unicapital Industry*. Na politické scéně tak začala korporace záhy trpět jakousi ‚rozpolceností‘, neboť zájmy její plantážnické části souzněly s názory kolonialistů, zatímco potřeby průmyslové sekce ji přiřazovaly k ‚Modernistům‘. Zkrátka a dobře, *UniCapital Group* hrála tak trochu na obě strany.

Participace na konfедераčním celku byla na pohled zřetelnější, představitelé korporace často vystupovali v roli politických činitelů a přímo řídili administrativu některých distriktů. Logika věci velela, že představitelé průmyslové sekce zůstávali spíše v pozadí. Obě části však prudce expandovaly a navzájem se finančně podporovaly, což umožnilo přelévat kapitál tak, jak to bylo v danou chvíli potřeba. S počátkem války ztratil koncern, který obě části zastřešoval, prakticky na významu. Každá z nich začala podporovat ‚svou‘ stranu konfliktu, zejména množstvím půjček, zajištěných zárukami, které nebylo možné splatit. Skandální odhalení přineslo Hancoverovo zjištění, že *Unicapital* si na tyto půjčky dále půjčovaly, dokonce i u Centrální banky (VTED). Úvěry poskytnuté konfедераční vládě byly natolik nevýhodné, že by časem nevyhnutelně způsobily její bankrot, pokud by v krátké době nevyhrála válku a nezkonfiskovala majetky *Newmens*. Když došlo na účtování, dluhy vlády Konfederace byly uznány za platné. Tento výnos nevyvolal žádné kontroverze, neboť současně došlo ke konfiskaci majetku většiny korporací, které byly příslušníky Koloniální konfederace. Tím závazky a pohledávky v osobě držitele splynuly a dalším výnosem přestaly existovat.

Hancoverovo zkoumání však odhalilo, že tento postup měl řadu výjimek, které nebyly dříve veřejnosti známé. Na základě žádosti jednotlivých společností mohlo dojít k tomu, že jí bylo

přiznáno plné nebo částečné právní nástupnictví po některé z těch, které propadly státu. *Unicapital Industry* tak byla již druhý den po vydání výnosu uznána plnoprávným nástupcem *Unicapital Plants*, jakož i *UniCapital Group* jako celku. To znamenalo, že veškeré půjčky, poskytnuté vládě Konfederace, se staly splatnými a nezanikly. Stejně bylo naloženo se závazky Unie. Během následujícího půl roku byly postupně umořovány z majetku zkonfiskovaného Konfederaci a jejím členům, jakož i některým jedincům z řad *Newmens*, např. Lodstona, přičemž společnost zase splácela své vlastní půjčky bankám. Hancock odhalil, že za výjimku pro *Unicapital* orodovali četní zástupci finančního sektoru venušské části korporace včetně guvernérky VTEDu Yasminy Carruthers, kteří se obávali o osud svých investic. Po vyrovnání všech pohledávek, závazků a úroků se ukázalo, že v rukou nové mocnosti se soustředilo téměř všechno nemovitě bohatství kapitolské Venuše, více než 79 % těžebního průmyslu a 49 % plantáží. Vše získáno za válečné, tedy zcela mizivé ceny, neboť nikdo nikdy nepředpokládal, že záruky na úvěry budou uplatněny. K ochraně rozsáhlých teritorií vytvořila korporace pouhé tři týdny po skončení konfliktu s Bauhausem vlastní armádu, dceřinou společností *Unicapital Security Corp.* Jejím prvním ředitelem se stal brigádní generál Charles L. Theogard, hrdina od New Vicksburgu, který opět opustil řady AGF.

Zkoumání, které Hancock neomezil jen na *Capitol*, ukázalo, že *Unicapital* navázala, patrně již dříve, výtečné kontakty s Bauhausem. Smlouvou z Neuhandelu jí byly dány do užívání všechny těžební zařízení a plantáže, nacházející se v opětovně zabraném území. Tím význam korporace vysoce překročil běžný rámec a kartelový index TOPFIN ji následujícího roku zařadil mezi *Independents*, přičemž ekonomickými ukazateli překonala řadu z nich, včetně *Delta Space*, *Border Mining Trust*, *Kraněv Weapons* či *Gaztrans*. Její hospodářská hegemonie ve venušském *Capitolu* je taková, že kapitolská teritoria Venuše (*CapVenus*) bývají v žertu nazývána ‚*UniCapVenus*‘.

Vzhledem k tomu, že značný podíl akcií *Unicapital* vlastnily fondy *Coolidge Estate* a *Gold Real*, jejichž valnou část ovládá různými způsoby rodina Simmonsů, jejíž zájmy dlouhodobě zastupoval Carlton Webb, obrátil Hancock svou pozornost k okolnostem generálova pověření. Na povrch vyplula řada dalších podivných skutečností, zejména okolnosti vyslání oddílu prezidentské stráže. Ukázalo se, že záznamy AGF nevidují žádnou kapitánku Virginii Shieldsovou, žádného seržanta Amory Webba, vojína Jamese Taddyho a ani žádné další z jmen členů ochranného oddílu. Nakonec byla tato jména nalezena v registru žoldnéřů, vedeném MPC (*Mercenary Patriarch Collegium*) na stránkách *Cartelu*. Všichni zúčastnění byli před vysláním na misi s Webbem žoldnéři, přičemž sloužili v útvech *Red Scorpions*, *Skydrivers* a *Mountain Cats*. Do řad prezidentské stráže byli přijati pouhé tři dny před Webbovým odletem, přičemž jim zvláštním výnosem prezidentské kanceláře byly prominuty veškeré formality, které se s takovým aktem obvykle pojily. Navíc byli pro misi, oficiálně označenou jako ‚bezpečnostní‘, tedy spočívající v zajištění ochrany doprovázené osoby, vybaveni značně nezvyklými prostředky jako velkorážními kulometry, náložemi trhavin a přenosnými raketovými komplety.

Paul Hancock uvedl ve svém prohlášení, uveřejněném na webu *Capitol Today*, že shromáždil mnoho údajů o venušské válce a podivných okolnostech, které provázely její průběh, které budou vydány v knize, pro niž chystal název ‚Odhalená tajemství Venušské občanské války‘. Týden po vydání tohoto oznámení vyjel Hancock svým Mustangem po dálnici *Gray II* z Karen Hills, kde bydlel a kde poslední týdny kompletovat svůj materiál, do San Dorada, aby jej v redakci nakladatelství *Redwings Inc.* předložil. Odmítal jej totiž poslat po síti, neboť během týdne došlo ke třem pokusům o nabourání jeho domácího systému.

Na 46. kilometru musel začít zpomalovat. Záhy zastavil v koloně, která se vytvořila poté, co byla dálnice zablokována havárií, při níž kamion společnosti *Car Transit*, plně naložený potravinami, smetl několik osobních aut a poté skončil na boku napříč silnicí. Hancockův Mustang zastavil před mostem, po kterém vedla nad dálnicí další komunikace. Jen několik minut na to vjel na najezd cisternový vůz společnosti *South Oil*. Z dosud nezjištěných příčin ztratil řidič cisterny po nájezdu na most kontrolu nad vozidlem, prorazil svodidla a z výšky deseti metrů spadl na kolonu, která se vytvořila v důsledku předchozí havárie. Benzín v cisterně se vzňal a ohnivé peklo pohltilo dvacet sedm aut, mezi nimi i Hancockův Mustang s jeho řidičem.

Z materiálů, které vezl, se nic nenašlo a tyto neocenitelné dokumenty tak byly tragicky ztraceny.